

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 743

Ἔτος ΛΒ΄.

1 Ὀκτωβρίου 1977 (Π. Ο. Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628280

Χαρμόσυνον γεγονός

Τὴν 2αν Αὐγούστου 1977 συνετελέσθη, τῇ ἐπιμενείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μέγα γεγονός διὰ τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα. Ἡ προσχώρησις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κορινθίας κ.κ. ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ εἰς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον, καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἀναγνώρισις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ, ὡς ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ Ἑλλάδος.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κορινθίας κ.κ. ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ ἀνῆκε μέχρι ταῦδε εἰς τὴν παράταξιν τῶν λεγομένων «Ματθαϊκῶν», οἱ ὅποιοι ἀπὸ τοῦ 1937 οὐδεμίαν καanonικὴν «κοινωνίαν» εἶχον μεθ' ἡμῶν οἱ ὅποιοι ἀκολουθοῦμεν ἀπααραχαράτως τὴν πορείαν τὴν ὅποیان ἐχάραξαν οἱ ἀείμνηστοι ἐκείνοι ἡγέται μας, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἀντέστησαν ἐρωμένως εἰς τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν τοῦ μασώνου Μελετίου Μεταξάκη καὶ Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, ὅπως ὁ Μέγας ἐκεῖνος Ἱεράρχης ὁ ἀείμνηστος πρῶτος Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης. Οἱ «Ματθαϊκοὶ» διασπάρσαν

τες τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα, πρὸ τεσσαρακονταετίας πρὸς χαρὰν τῶν κακοδόξων νεοσημερολογιτῶν, ἐφθασαν εἰς τὸ σημεῖον νὰ προβοῦν μονομερῶς καὶ ἀντικανονικῶς καὶ ἀκύρως εἰς χειροτονίας ἐπισκόπων «ὑφ' ἐνός». Τὰς χειροτονίας αὐτάς οὐδέποτε ἀνεγνώρισε ἡ Ἐκκλησία, πλὴν δύο ἐξ αὐτῶν, ἡτοι τοῦ Σεβασμιωτάτου Κορινθίας κ. ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ καὶ τοῦ Κιτίου Ἐπιφανίου, τοὺς ὁποίους ἐδέχθη ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ρώσων τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου, τοὺς ὁποίους καὶ ἐχειροθέτησεν. Ἀρθέντος ἐντεῦθεν τοῦ κωλύματος τοῦ «ΑΚΥΡΟΥ» τῆς ἱερωσύνης, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἡμῶν, μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ θαυμάτης συγκινήσεως ἤκουσε τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κορινθίας κ.κ. ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ ὅτι τὴν 29ην Ἰουλίου 1977 προσέβη εἰς τὴν ἀποκήρυξιν τῆς παρατάξεως εἰς τὴν ὅποیان ἀνῆκεν ὡς ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΤΙΚΗΣ καὶ ὡς διεξαγούσης τὸν μόνον ἀγῶνα διὰ τὴν μὴ ἐπίτευξιν ΠΟΤΕ τῆς Ἐνώσεως ὅλων τῶν ΓΟΧ!

Ἐλδικώτερον ὁ Σεβασμιώτατος κ. ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ

κατήγγειλε την ήγερσιν της παρατάξεως των «Ματθαϊκῶν» ὅτι ἀντικανονικῶς ἐπαύσαν τὴν «κοινωνίαν» μετὰ τὸν Μητροπολίτην Φιλάρετον τῆς Ρωσικῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας, γενόμενοι αὐτῷ αἰτία σχίσματος. Διὰ τὴν ἀποφύγην οὕτω ὁ Σεβασμιώτατος τὰς ἀρὰς καὶ τὰ ἀναθήματα τῶν Ἁγίων Πατέρων κατὰ τὸν δημιουργῶν σχισμάτων διεκήρυξε τὴν 29ην Ἰουλίου 1977 ὅτι παραμένει ἐνωμένος μετὰ τὴν Ρωσικὴν Σύνοδον τῆς Ἀμερικῆς τοῦ Μητροπολίτου Φιλάρετου καὶ τοὺς κοινωνοῦντας μετ' αὐτόν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Γ.Ο.Χ., αὐδέποτε ἐπαύσε τὴν «κοινωνίαν», δι' αὐτὸ καὶ ὁ Σεβασμιώτατος δι' ἐπισήμου ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως αὐτοῦ ἐξήγγειλε ὅπως ὁλόκληρος ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Κορινθίας μετὰ σύμπαντος τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τῶν μοναστηρίων ἐνωθῇ μετὰ τῆς μὲνης καὶ ΚΑΝΟΝΙΚΗΣ Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ Ἑλλάδος, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ὑπὸ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ.κ. Αὔξεντιον τελευτᾷ.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Αὔξεντιος μὲντοι ἔλαβε τὸ ἱστορικὸν ἐγγράφον τοῦ ἁγίου Κορινθίας συνεκάλεσε τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τὴν 2αν Αὐγούστου 1977 εἰς ἑκτακτον Συνεδρίον, παρισταμένων τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου, Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομου,

Εὐρίπου Εὐδοίας κ. Παΐσιου, Κυκλάδων καὶ Νήσων κ. Γαβριήλ, Θαυμακοῦ καὶ Θηωτίδος κ. Καλλινίκου καὶ Μεγαρίδος καὶ Ἀττικῆς κ. Ἀναωνίου, ἔνθα καὶ ἀεγνώσθη τὸ ἐγγράφον τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Καλλίστου.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ βαθυτάτης συγκινήσεως ἤκουσε τὴν αἴτησιν τοῦ μαχητοῦ καὶ ἀξίου ἀγωνιστοῦ πολιοῦ Ἱεράρχου ἁγίου Κορινθίας κ. ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ, ὡς ἐπίσης καὶ τοὺς λόγους τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Αὔξεντιου ὅστις ἐξιστόρησεν τὰ τῆς διαιρέσεως, ὑπὸ σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος καὶ τῆς διατηρήσεως τοῦ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ τούτου ἐπὶ τεσσαράκοντα ὁλόκληρα ἔτη. Ἐτόνισεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὔξεντιος ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν τῶν ΓΟΧ ἀείποτε εἰργάσθη διὰ τὴν ἐνότητα τοῦ ἁγώνος, πάντοτε ἔτεινε χεῖρα συμφιλίωσεως πρὸς τοὺς διωσμένους ἀδελφεοὺς ΓΟΧ, ἀλλὰ καὶ πάντοτε αἱ προσπάθειαι αὐτῆς ἐσπορῶντο ὑπὸ ἐκπροσώπων τῆς «Ματθαϊκῆς» παρατάξεως, μέχρι σημείου πλέον, ὥστε πᾶς τις καλόπιστος νὰ ἀγεται εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὑπάρχουν δυνάμεις αἱ ὁποῖαι, ἀγνωστον πόθεν κινούμεναι, ἔχουν ὡς ἔργον τὴν ΜΑΤΑΙΩΣΙΝ κάθε ἀποπειρᾶς ἐνότητος. Ἐντεῦθεν, συνεπέρανεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, αὐτὸ τὸ ὅποιον ἀνθρωπίνως κατέστη ἀδύνατον, κα-

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ ἱερατεῖον κατὰ τὸ γενόμενον συλλείτουργον ἐπὶ τῇ προσχωρήσει τοῦ Μητροπολίτου Καλλίστου, μετ' ἐπικεφαλῆς τὸν Προκαθήμενον ἡμῶν κ.κ. Αὔξεντιον.

τέστησεν ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ὁ ἴδιος ὁ Θεός θωματουργικῶς, ἄνευ τῆς παρεμβολῆς ἀσθενήτου ἀνθρώπου δύναμει, δεδομένου ὅτι ὅλος αἰφνιδίως, ἐκλήθη ἡ Ἱερά Σύνοδος νά ἐπικυρώσῃ αὐτό τό ὑπότιον ἐπόθησαν χιλιάδες ψυχαί ἐπὶ πολλὰ ἔτη καί ἤδη προσευχόμενοι διὰ τοῦτο εἰς τό Οὐράνιον θυσιαστήριον. Τά ἴδια αἰσθήματα τῆς ψυχῆς των ἐξέφρασαν καί πάντες οἱ λοιποὶ Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι. Κατόπιν τούτου ὁμοφώνως ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως ἀποδεχθῇ τό ἐγγράφον τοῦ ἁγίου Κορινθίου, δεχθῇ τήν προσχώρησιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορινθίας εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἡμῶν καί κηρύξῃ τήν ἔνωσιν τῶν ὁπαδῶν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ.κ. Καλλίστου μετὰ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀκολουθῶς, εἰδοποιηθεῖς, προσήλθεν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κορινθίας κ.κ. ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πανοσιλ. Πρωτοσυγκέλου αὐτοῦ Ἀρχιμανδρίτου κ. Καλλινίκου Σαρανταπόδου καί τοῦ αὐταδέλφου του ἱεροδιακόνου κ. Στεφάνου Μακρή, ἐκ Σοφικοῦ Κορινθίας, ἔνθα ἐπεφυλάχθη θερμή ὑποδοχή εἰς τούτον.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. ΑΓΓΕΝ-

ΤΙΟΣ μέ τρεμήμενῃν ἐκ τῆς συγκινήσεως φωνήν ἀνεκάλυψεν εἰς τόν Σεβασμιώτατον ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ τήν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο.Χ. Ἑλλάδος, εὐχηθεῖς αὐτῷ «ἐτη πολλά» ἐν Χριστῷ διακονίας ὑπέρ τῆς Ἁγίας Ὀρθοδοξίας. Ὁ δὲ ἅγιος Κορινθίας κ. ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ, μέ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἠὺχαρίστησε τήν Ἱεράν Σύνοδον διὰ τήν ἀμόθυμον αὐτοῦ ἀνταπόκρισιν εἰς τήν αἰτησίαν του, γεγονός τό ὅποιον ἀπέδωκεν εἰς «ἐνέργειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» τοῦ χειραγωγούντος καί ὁδηγοῦντος τήν Ἐκκλησίαν εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν, ἐδοξολόγησεν τόν Δεσπότην Χριστόν καί ἠὺχαρίστησε τόσον τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. ΑΓΓΕΝΤΙΟΝ, ὅσον καί τοὺς λοιποὺς σεβασμίους Ἱεράρχας. Ἀκολουθῶς ἀντηλλάγη ὁ ἀδελφικὸς ἀσπασμὸς ἐπὶ τῷ ἱστορικῷ γεγονότι τῆς ἐνώσεως. Ἦτο δὲ ἐξόχως συγκινητικόν τό γεγονός νά βλέπῃ τις τό θέαμα τοῦτο, σεβασμίους Ἱεράρχας νά συναγωνίζονται ἀλλήλους ἐν ταπεινότητι τίς θά ἀσπασθῇ τήν χεῖρα τοῦ ἄλλου. Ἀληθῶς ἀνεπαγάλληπτοι στιγμαί καί σκηναί μεγαλείου..... Ἐν συνεχείᾳ ἀπαντες οἱ ἀρχιερεῖς ἐφάλλαν διὰ πρώτην φοράν τήν Φήμην τοῦ Σεβασμιωτάτου Κορινθίας κ. Καλλίστου, καί ἀπεχωρίσθησαν ἀλλήλων, ἀφοῦ ἀπεφάσισαν τό συγχομῶ-

Οἱ Ἀρχιερεῖς μας μέ τόν κλῆρον καί λαόν κατά τό γενόμενον μέ Βυζαντινὴν μεγαλοπρέπειαν συλλειτουργῶν, εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως Θεοτόκου

τερων δυνατὸν νὰ πραγματοποιήσουν πανηγυρικὴν συλλειτουργίαν ἀπάντων τῶν ἀρχιερέων καὶ τοῦ ἁγίου Κορινθίας.

Τὸ γεγονός τοῦτο ἀνήγγειλαν εἰς τὸν εὐσεβῆ λαὸν αἱ Ἀθηναῖκαί ἐφημερίδες, πρᾶγμα τὸ ὅποιον προσέκλεισεν βαθυτάτην ἐντύπωσιν καὶ συγκίνησιν.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» συνενοῦσα καὶ αὐτὴ τὴν χαρὰν τῆς ἐπὶ τῇ μεγάλῃ αὐτῇ γεγονότι διὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα, εὐχεται ὁλοφύχως εἰς τὸν θεὸν τῆς Ἐκκλησίας μας Δομήτορα ὅπως χαρίζεται τῇ Ἀγίῃ Κορινθίᾳ ἔτη μακρᾶς Διακογίας εἰς τὸν ἀμεπελῶνα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Πανηγυρικαὶ ἐυδηλώσεις

Ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τῆς Ἰνδίουτου

Κατὰ τὴν ἐκπαλαὶ ἐπικρατοῦσαν Ἐκκλησιαστικὴν Τάξιν καὶ Τυπικὴν Δογματολογίαν, ἐγένετο πανηγυρικὴ πολυαρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ ἱερὸν Ἑσχατὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ταυτοπύριον, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος — τοῦ Οὐκείου Ἱεράρχου ἀναγγέλλαντος τοῦτο δι' εἰδικῆς ἀρχιερατικῆς ἐγκυκλίου — ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τῆς Ἰνδίουτου, ἡτοί, τοῦ Νέου Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, τὴν 1ην Σεπτεμβρίου ἐ.ε. (Π.Η.), προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Αὔξεντιου, συμπαραστοιμένου ὑφ' ἀπάσης τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καὶ τοῦ ἁπλῆ προφρόνως προσχωρήσαντος μετὰ τῆς Συνοδείας αὐτοῦ, εἰς τὴν ἡμετέραν Ἱερὰν Παρεμβολὴν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος (Κάνιγγος 32), Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κορινθίας κ.κ. Καλλίστου.

Κατὰ τὴν μεγαλειώδη ταύτην σύνταξιν Ἱεροῦ Κλήρου καὶ Εὐσεβοῦς Λαοῦ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν ἐξεφώνησεν τὸν κάτωθι πανηγυρικὸν λόγον ἐν μέσῳ Ἱερᾶς συγκλήσεως ἀπάντων.

«Ἀδελφός ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος ὡς πόλις ὄχυρά καὶ ὕψηλή, ἰσχύει δὲ ὥσπερ τεθελωμένον Βασίλειον».

(Παρμ. 18, 19).

Κατὰ τὴν σημερινήν, εὐσημιον ἡμέραν τῆς ἀρχῆς τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ἡτοί, τῆς Ἰνδίουτινος, τὴν ἀρχὴν ἐλάβομε ἀπὸ τοῦ τεσσάρτου μετὰ Χριστὸν αἰῶνος, καὶ σχετικὴν πανηγυρικὴν ἀκολουθίαν, καθ' ἣν ἀναγιγνώσκοντο μεγάλαι εὐχαί, ὡς τοῦ Πατριάρχου Ἀθωνασίου (1289 — 1293) καὶ τοῦ Πατριάρχου Φιλοθέου (1364 — 1376), συνήλθομεν, περιχαρεῖς κατὰ τὴν ἐκπαλαὶ Πατριαρχικὴν καὶ Ἐκκλησιαστικὴν ἐθιμοτυπικὴν Τάξιν, ὡς μάλιστα ταύτην ἀναφέρει καὶ ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, νὰ χαιρετήσωμεν

- α) Τὴν ἀρχὴν τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους.
- β) Νὰ ἀναμνησθῶμεν τὴν μετάβασιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Συναγωγὴν ἐνθα, τοῦ ἐδόθη Βιβλίον τοῦ προφήτου Ἠσαΐου καὶ ἤρξατο τὴν ἀνάγνωσιν ἐκ τοῦ 26' (ἐξήμιστος πρώτου) Κεφαλαίου,
- γ) Νὰ παρακαλέσωμεν δι' ὀμνυδίας καὶ ἱκεσίας

τὸν Ἀναρχον Κύριον νὰ εὐλογῇ τὸν νέον ἐνιαυτὸν τῆς χρηστότητος αὐτοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἕτερον σπουδαῖον καὶ ἱστορικόν, διὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα γεγονός, συνεκάλεσεν ἡμᾶς ἅπαντας, Σεπτὴ Χορεία τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, τῶν ἀποτελούντων τὴν περὶ ἡμῶν Ἱερὰν Σύνοδον, καὶ τὸν ποιμενόμενον εὐσεβῆ καὶ περιούσιον λαὸν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, τὸν διατηροῦντα, ἐν μέσῳ Συμπληγάδων πετρῶν, ποικίλων αἱρέσεων καὶ κοινωνικῶν ἀναταραχῶν ΑΚΕΡΑΙΑΝ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ, πλέον τοῦ ἡμῶς αἰῶνος.

Ποῖον τὸ εὐχάριστον καὶ ἐλπιδοφόρον τοῦτο γεγονός, τέκνα ἡμῶν ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα; Ἐῖται ἡ αὐθόρμητος προσέλευσις εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἡμετέρας Ἱερᾶς Παρεμβολῆς, τοῦ περικυλισμένου ἡμῶν ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κορινθίας Κυρίου Κυρίου Καλλίστου, ἱκανοποιήσαντος διὰ τῆς πράξεως αὐτοῦ ταύτης, σχετικὴν πρὸς τοῦτο παραινετικὴν προτροπὴν τοῦ ἐν Ὑπερβολῇ Εὐρισκομένου, Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ Ἐθνάρχου τῶν ἐν ἀπάσῃ τῇ Ἀμερικῇ Λευκορρώσων, Κυρίου Κυρίου Φιλαρέτου.

Εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσιν ὅτι, ἀφ' ἱκανοῦ χρόνου αἱ προσφιλεῖς αὐτάδελφοι τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀγίου Κορινθίας, ὁ πολὺς δηλονότι ἀρχιμανδρίτης πατήρ Νικόδημος Μακρῆς καὶ ὁ Ἱερολογιώτατος Διάκονος πατήρ Στέφανος Μακρῆς, ἐγένοντο πρεπόντως δεκτοὶ εἰς τοὺς ἀδόλους κόλπους τῆς ἡμετέρας Ἱερᾶς Παρεμβολῆς καὶ ἀμφότεροι ἐπραΰσαν — πρὸς τιμὴν τῶν τοῦτο — πᾶν τὸ ἀνθρωπίνως δυνατόν ἵνα πείσωσι πρὸς τοῦτο καὶ τὸν καθυστεροῦντα πῶς, Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέα αὐτάδελφόν των.

Ἀλλὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ θελήσῃ καὶ εὐλογῇ καὶ ὁ Κύριος, «ὅσας ἄλλοις καιροῦς καὶ χρόνους, καθιστὰ δὲ βασιλεῖς καὶ μεθιστὰ, διδοὺς σοφίαν τοῖς σοφοῖς τοῦ γινῶναι ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ καὶ φρόνησιν τοῖς εἰδόσι σύνεσιν». Κατὰ τὸν θεόπνευστον Προφήτην Δαυὶδ (2, 21).

Καὶ αὐτοί, μίαν ἀληθιμότητα ἡμέραν, τέκνα μου ἐν Κυρίῳ, ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος Κορινθίας, εὐρέθη, ΘΕΛΗΜΑΤΙ ΤΟΥ ΑΡΧΙΠΟΙΜΕΝΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥ, ἐν

τῇ μέσῃ τῆς Τετᾶς ἡμῶν Συνόδου χαροποιῶν καὶ συγκινοῦν Τάυτην διὰ τῆς δηλώσεώς σου, ἥεις ἀγκατοπτρίζει τὴν εὐσέβειαν, τὴν ἀγαθὴν πρόθεσιν αὐτοῦ καὶ πρὸ πάντων καὶ ὑπεράνω ὅλων, ὅτι, ἐντὸς τῆς γενναίας καρδίας αὐτοῦ ἐνέγκησεν ἡ φωνὴ τοῦ ἀγωνιῶντος Κυρίου ἐν τῇ Γεσθημανῇ, παρακαλοῦσης δια-θέριμος τὸν Οὐράνιον Αὐτοῦ Πατέρα διὰ τῶν ἐξῆς συγ-κλονιστικῶν Λόγων, οἵτινες ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει πρέπει νὰ λησιμονῶνται παρὰ τῶν ΕΙΔΙΚΡΙΝΩΣ — ΟΥΧΙ ΔΙΑ ΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΚΟΥΦΩΝ ΦΩΝΑΣΚΙΩΝ — ΑΓΑΠΟΝΤΩΝ ΤΗΝ ΑΓΙΩΤΑΤΗΝ ΗΜΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΗΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ.

«Πάτερ Ἄγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου, ὃ δέδωκάς μοι, ἵνα ὡς ἔν καθὼς ἡμεῖς». (Ιω. ΙΖ' 11).

Ναί, ἤκουσεν ἐντὸς τῆς καρδίας αὐτοῦ, τὴν «Φωνὴν τῶν καιρῶν», κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ Οὐρανόδα-μονος Θείου Παύλου. Ἦκουσε τὴν μητρικὴν παράκλησιν τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Ὁρθοδόξιας, περὶ τῆς τῶν Ὁρθοδόξων ἐνώσεως, πρὸ τῶν ἐπικρεμμαμένων κυ-

δύκων ἐκ τῶν ποικίλων κακοδοξῶν καὶ αἵρέσεων...

Ἦκουσε φωνὴν καλοῦσαν αὐτὸν πρὸς ἀνασύνταξιν τῶν πνευματικῶν ἡμῶν δυνάμεων, ἤκουσεν φωνὰς Μάρ-κων Εὐαγγελικῶν, Ἀθηνασίου καὶ Χρυσοστόμου.

Βεβαίως ἡ ἀγία εὐτολμία τοῦ Ἁγίου Κορινθίως κ. Καλλίστου καὶ ἡ προσπάθεια αὐτοῦ διὰ τὴν σόφτειρα ἐνωσιν πασῶν τῶν δυνάμεων τῆς Ἐκκλησίας, ἀντετι-τώτισε πᾶν τινα ἀντίδρασιν, ἀνευ ἡμῶς σημασίας καὶ σοβαρότητος. Καὶ διατὶ ὅχι; Ἀξίωμα τυγχάνει, πατριότικως γνωστὸν ὅτι, «Πᾶσα θρᾷς ἔχει ΙΣΗΝ ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΝ ΚΑΙ ΜΕΙΖΟΝΑ ΤΑΥΤΗΣ». Ἀλλω-στε πότε ἔλειψαν ἀπὸ τὸ προσκήριον τῶν ἐκκλησιαστι-κῶν ἀγίων οἱ καιροσκόποι; Ἐλείψαν οἱ γαβριῶντες παιδαριωδῶς ἕταν βλέπωσιν, ἀπὸ μίαν καλὴν καὶ γεν-ναίαν πράξιν, νὰ παραβλάπτωνται ἐπιμέσους ἢ ἀμέσους, τὰ ἀτομικὰ αὐτῶν συμφέροντα, ἢ νὰ διαλύωνται ὥσει καπνὸς ταπειναί μικροφιλοδοξίαι των; Πότε ἄλλωστε ἔλειψαν οἱ διέδοχαί των συνοφαντῶν τοῦ ΑΝΑΜΑΡΤΗΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ, τῶν ἐν κακότητι ψυχῆς καὶ παραχαράξει τῆς ἀληθείας εἰκόντων; Οὗτος βλα-σφημεῖ!!! Οὗτος δαιμόνιον ἔχει...

Ἐνα τμήμα τοῦ ἐξ ἱερᾶς συγκινήσεως παραληροῦντος ἐκκλησιάσματος, ἐπὶ τῇ ἀδθορμήτῃ προσελεύσει τοῦ πολιοῦ ἱερέρχου Μητροπολίτου Κορινθίας κ. κ. Καλλίστου

Ἄλλ' ἡμεῖς, παραμερίζοντες τὴν ἀγλήν τῶν ταυμάτων μικροσπίτων, τῶν ἐμφανῶν καὶ ἀφανῶν θορυβημάτων, οὓς συγχωρῶμεν ἀπὸ καρδίας Χαισσομνήτως, σήμερον, ἐν ἀγαλλιάσει καρδίας καὶ φυγῆς ἐνθυμούμεθα τὸν Θεόπνευστον Παροικιαστὴν, ἐκπιμῶντες προπὸν τὸς γέγονός τῆς ἡμέρας: «Ἰδοὺ δὴ τί καλόν, ἡ τερπνόν, ἀλλ' ἢ, τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό». (Ψαλμ. 32,1).

Σεβασμιώτατε Ἅγιε Ἀδελφέ, Μητροπολίτα Κορινθίας, Κύριε Κύριε Κάλιστε... Σήμερον υποδεχόμεθα, ἐν πληθούσῃ συγκεκινημένῃ Ἐκκλησίᾳ, ὅτε ἅγια Συνοδοὶ: Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερónτιος, Εὐρέπου καὶ Εὐβοίας κ. Παύσιος, Φθιώτιδος καὶ Θωακῶς, κ. Καλλίνικος, Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος, Κυκλάδων καὶ Νήσων κ. Γαβριήλ, καὶ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἀντώνιος καὶ ἡ Ταπεινότης ἡμῶν, μεθ' ἅπαντας τοῦ Χριστολέκτου περιεστώτος Λαοῦ, τὴν τε ὑμετέραν Φίλην Σεβασμιότητα καὶ τὴν περὶ Αὐτὴν Ὁσιωτάτην Συνοδείαν, πολλὰ καπιάσαν διὰ τὴν ἁγίαν ταύτην ὑπόθεσιν τῆς ἑνώσεως, ὥστε ἐν ἀγκαλιῳ ἀδελφικῇ καὶ περιπτύξει ἁγία, μακρὰν πάσης διχονοίας, φιλοπρωτίας καὶ ἰδιοτελῶν μικροφιλοτιμιῶν, δεύομεν τὴν ἀνάστην ὁδὸν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν ὁποίαν ἐχάραξαν διὰ τῶν καυστικῶν ἰδρώτων, θερμῶν δακρύων καὶ αἵματος μαρτυρικῶς, οἱ ὅσοι καὶ εὐσεβεῖς Προκάτοχοι ἡμῶν, ὁ Ἱερὸς Κλῆρος καὶ ὁ εὐσεβὴς καὶ περιούσιος Λαὸς τῶν Ρ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ἰδοὺ, Σεβασμιώτατέ μοι ἐν Χριστῷ Ἀδελφέ, ἐνώπιον πάντων ἡμῶν, ὁ Αἰώνιος Ἀρχιεπίσκοπος Ἰησοῦς, Ὁ ΑΠΟ ΝΑΖΑΡΕΤ ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΛΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ! Οὗτος ἀρχιστρατεύει καὶ καλεῖ πάντας ἡμᾶς ἐν ἐνώσει φυλικῇ τε καὶ πνευματικῇ, ὑπὸ τὴν Σημναίαν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ νὰ ἐξακολουθήσωμεν πείσμονα τὴν μάχην κατὰ τοῦ κακοῦ τῆς καινοπαρίας ἕως ἔσθου, Η ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, ἡ πανταχόθεν θαλλομένη ἀλλὰ σὺδέποτε πίπτουσα, κατὰ Χρυσόστομον Ἱερὸν, ἐπικρατήσῃ ἀσινῆς καὶ ἀκλινῆς, ἀπομακρύνουσα τὸ μόλυσμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ ἐν ἀγαλλιάσει φυγῆς τε καὶ καρδίας ἀναφωνοῦμεν τὸ τοῦ Σοφοῦ Βρυεννίου:

«Ὅν ἀνησώμεθα σε, Φίλη Ὁρθοδοξία. Οὐ φευσόμεθα σε πατροπαράδοτον σέβας, οὐκ ἀφιστάμεθα σου μητὲρ εὐσέβειαν. Ἐν σοὶ ἐγεννήθημεν καὶ ἐν σοὶ ζῶμεν καὶ ἐν σοὶ κοιμηθήσομεθα, εἰς δὲ καλὴν καὶ εὐφροσύνην ὑπὲρ σοῦ τεθνήσκωμεθα. Γέννητο.

Ἐν συνεχείᾳ καὶ ἐν μέσῳ θαυμάτης κατανώξεως καὶ φυλικῆς ἐξάρσεως τοῦ πολυπληθοῦς Χριστεπώνιμου Πληρώματος τῶν Ρ.Ο.Χ. τοῦ κατακλύσαντος τὸν εὐμεγέθη Ἱερὸν Ναὸν τῆς Παναγνῆς Θεομήτορος, ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος Κορινθίας λαβὼν τὸν λόγον ἀντεφώνησεν εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

«Αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος ἀγαλλιασόμεθα καὶ εὐφρανθόμεν ἐν αὐτῇ».

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιε.

Σεβασμιώταται Μητροπολίται, ἀδελφοί καὶ συλλειτουργοὶ τῆς μετριότητος ἡμῶν.

Τίμιον πρεσβυτέριον,

Εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ γνήσιοι ὀρθόδοξοι.

Ὅντως πανευφρόσυνον ΠΑΣΧΑ, ἡ ἡμέρα αὕτη!

Ἡ πικρά δουλεία τοῦ πειρασμοῦ, τῆς διαιρέσεως τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐπὶ 40 ἔτη παρελθόν. Ἡ στιγμὴ αὕτη, εἶναι ἡ στιγμή τῆς ἑνώσεως τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ὑπὲρ τῆς ὁποίας εὐχόμεθα εἰς ἐκάστην θείαν Λειτουργίαν.

Καὶ ἔπρεπε νὰ ἐπιτευχθῇ τὸ συναμώτερον, διότι τὸ ΣΧΙΣΜΑ, ποὺ ἔλαβε χώραν τὸ 1937, ἦτο ἔργον σκοτεινῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖες ἐπεδίωξαν, καὶ δυστυχῶς ἐπέτυχον, νὰ μᾶς διαιρέσουν, διὰ νὰ ἀποδυναμώσουν καὶ διαλύσουν τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα ὁ ὁποῖος τότε εἶχε φωνάσῃ, ὥστε ὀλίγον ἔλιπε, αἱ κακὸδοξοὶ νὰ ἀφανισθῶσιν ἀπὸ προσώπου τῆς φιλάτης Ἑλλάδος.

Ἀλλὰ αἱ σκοτεινὲς δυνάμεις, Οἱ ΜΑΣΩΝΟΙ, ἐφωθίσαν τὴν δυνάμιν μας. Καὶ μᾶς ἐνέσπειραν τὴν διχονοίαν. Ἐμισήσωμεν ἀλλήλους. Ἀντὶ νὰ κατεθύνωμεν τὸ πολεμικὸν μας μένος κατὰ τῶν Φραγκοθημερολογιτῶν, τὸ ἐστρέψαμεν κατὰ ἀδελφῶν μας γνησίων Ὁρθοδόξων. Ἀς μᾶς ἐλέησῃ ὁ Δεσπότης Χριστός.

Τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν τὴν ἴδρυσεν ὁ Χριστός. Αὐτὸς οἰκονομεῖ καὶ τὴν σωτηρίαν μας. Αὐτὸς εὐλογεῖ καὶ τὰς νίκας τῆς Ὁρθοδοξίας μας. Αὐτὸς ὠδήγησε τὰ θῆματα ἀμφοτέρων τῶν «παρατάξεων» τῶν Ρ.Ο.Χ. εἰς τὸν Πανιερώτατον Μητροπολίτην τῶν Ρώσων τῆς Ἀμερικῆς κ.κ. Φιλάρετον, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐδῶρσεν τὴν μετ' αὐτοῦ ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν.

Θὰ ἦτο πλέον ΣΤΥΓΓΕΡΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑ αἱ δύο παρατάξεις νὰ ἔχουν κοινωνίαν ἐκκλησιαστικὴν μετὰ τὸν Μητροπολίτην Φιλάρετον, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν, νὰ μισῶνται ὡς καὶ πρότερον.

Τὸ ἐπ' ἐμέ, ἔπραξα τὸ πᾶν, διὰ τὴν ἄρσιν τοῦ παρὰδοξοῦ καὶ παραλόγου αὐτοῦ φαινομένου. Καὶ ὅταν ἐπέστη ὁ καιρὸς, δὴ ἠτοίμασε Κύριος, προέβην εἰς τὰς ἀπαραιτήτους συναμιλίας μεθ' ἑαυτῶν, καὶ ἐπέτυχον αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἠρξάμεθα αἱ ἀειμνήστοι. ἡγέται τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, αὐτὸ τὸ ὁποῖον προσεύχονται οἱ ἄγγελοι ἐν οὐρανοῖς, αὐτὸ τὸ ὁποῖον παρακάλεσεν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἐν τῇ κήρῃ τῆς Γεσημανῆς διὰ τοὺς μαθητάς του «ἵνα ὦσιν ἔν». Αὐτὸ τὸ ὁποῖον τρέμει ὁ διάβολος καὶ οἱ σκοτεινοὶ ὁπαδοὶ του. Τὴν ἑνωσὶν τῶν Ρ.Ο.Χ.!

Εὐφραίνου ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ! Σκιρτήσατε φυχαὶ τῶν

Ο ΠΛΗΣΙΟΝ

Ὁ δρόμος τῆς ζωῆς μας, τῆς ζωῆς τοῦ κάθε ἀνθρώπου, τίς περισσότερες φορές δὲν εἶναι στρωμένος μὲ τριαντάφυλλα. Συχνὰ ἀγκάθια καὶ ἄλλα ἐμπόδια βρίσκονται μπροστά μας, μᾶς κάνουν δύσκολη τὴ ζωὴ μας καὶ μᾶς γεμίζουν θλίψη καὶ δόνη, πόνους καὶ δάκρυα, ἀγῶνες καὶ ἀγωνίες, ἀνάγκες καὶ στερήσεις, στενοχώριες καὶ δοκιμασίες.

Ἡ ζωὴ μας εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ καὶ ἔπρεπε νὰ εἶναι ὡροῖα ὥπως εἶναι ὅλα τὰ δημιουργήματά Του. Ὅμως ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι μὲ τίς κακίες, τὰ μύση καὶ τὰ πάθη μας, κάναμε τὴ ζωὴ μας, πολλές φορές, δύσκολη καὶ ἀνυπόφορη. Μὲ τὰ πικρά λόγια, μὲ τίς συκοφαντίες καὶ τίς διαβολές, μὲ τὰ ἔργα μας κάνομε τοὺς συνανθρώπους μας νὰ πονοῦν, ἀλλὰ καὶ ἐμεῖς νὰ πονοῦμε. Πονοῦμε γιατί δὲν ἔχουμε πλασθῇ ἀπὸ τὸν Θεὸ γιὰ νὰ μισοῦμε, ἀλλὰ νὰ ἀγαποῦμε, γιατί δὲν ἔχουμε πλασθῇ νὰ προκαλοῦμε τὸ δάκρυ, ἀλλὰ νὰ σκορπᾶμε γύρω μας τὴ χαρὰ. Δὲν ἔχουμε πλασθῇ γιὰ νὰ κατατρέχουμε τὸν γείτονά μας, ἀλλὰ νὰ τὸν συντρέχουμε καὶ νὰ τὸν βοηθῶμε στοργικὰ.

Τὸν γείτονά μας, τὸν «πλησίον» μας. Ποιὸς εἶναι ὁ «πλησίον» μας; Μᾶς τὸ ἐδίδασκεν ὁ Κύριος μὲ τὴν ὑπέροχον παραβολὴν τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου τοῦ Εὐαγγελίου.

Μαθαίνουμε δηλαδὴ ἀπὸ τὸν Θεῖον Διδάσκαλον τῆς ἀγάπης, ὅτι κάθε ἄνθρωπος εἶναι δικός μας, γείτονάς μας, «πλησίον» μας. Ὅποιος καὶ ἂν εἶναι αὐτός ὁ ἄνθρωπος, ὅπου καὶ ἂν εἴναι ἡ γλῶσσα του, ἡ θρησκεία του, ἡ ἐθνικότητά του, ὁ πολιτισμός του, τὸ χρῶμα του. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ εἴμαστε «πλησίον» γιατί ὅλοι εἴμαστε ἀδελφοί, σὺν παιδιὰ τοῦ ἰδιοῦ, τοῦ Μεγάλου Πατέρα, τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος ὅσο καὶ ἂν ἀπομακρυνῇ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν μας ἀπὸ τὸν προορισμό του, τὸν προορισμό ποῦ ἔχει τάξει γι' αὐτόν ὁ Δημιουργός, ἐκράτησεν στὰ δάθη τῆς ψυχῆς του μιὰ μικρὴ σκηνίτσα σπῆθα ἀπ' τὴ φλόγα

τῆς ἀγάπης, ποῦ ἔβαλε ἐκεῖ ὁ Θεός. Αὐτὴ ἡ σπῆθα ὅσο καλλιεργεῖται, τόσο μεγαλώνει καὶ πλησιάζει τὴ θερμότητα τῆς φλόγας τῆς Θεῆς ἀγάπης. Καὶ πότε καλλιεργεῖται ἡ ἀγάπη; Ὅταν ὁ καθένας μας ἔχει σὺν σκοπὸ τοῦ νὰ βοηθήσει κάθε ἄνθρωπον, ποῦ βρίσκεται σὲ ἀνάγκη, νὰ τὸν συντρέξῃ, νὰ τὸν παρηγορήσῃ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ.

Τὸ κήρυγμα τῆς Ἀγάπης εἶναι κήρυγμα Χριστιανικὸ καὶ πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται στὴν πράξι κάθε μέρα ποῦ ὁ ἀνθρώπινος πόνος, τὸ ζῆρδ' Ἀπείρες εἶναι οἱ εὐκαιρίες γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ αὐτοῦ τοῦ κηρύγματος, γιατί καὶ ἄπειρες εἶναι οἱ μορφές τοῦ ἀνθρώπινου πόνου. Πρέπει νὰ γλυκαίνουμε τὸν ἀνθρώπινον πόνο τοῦ «πλησίον» νὰ χύσουμε δάσκαμο στὴς πληγές, νὰ χορηγήσουμε τοὺς πεινῶντας, νὰ παρηγορήσουμε τοὺς ἀπελπισμένους, νὰ βοηθήσουμε τὰ ὄρφανὰ, νὰ διώξουμε τὰ δάκρυα. Αὐτὲς εἶναι οἱ ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῶν συνανθρώπων μας.

Ἀλλὰ οἱ ὑποχρεώσεις μας αὐτὲς δὲν πρέπει νὰ τελειώνουν μόνο μὲ τὴ βοήθειά μας τὴν οικονομική, ἀλλὰ πρὸς πέρα καὶ πρὸς πάνω εἶναι τὸ καθήκον μας νὰ γίνουμε κήρυκες τῆς χριστιανικῆς ἰδέας αὐτῆς ἡ ὁποία θέλει ρυθμιστὴ στὴς σχέσεις τῶν λαῶν — ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς, σ' ὅλες τίς ἡπείρους — τὴν Ἁγία ἀρετὴ τῆς ἀγάπης. Θέλει κυβερνήτη τῶν καρδιῶν μας τὸν Χριστό, ποῦ εἶναι αὐτὴ ἡ ἰδία ἡ Ἀγάπη.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΟΛΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὥπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

Ὁρθοδόξων. Νέαι σελίδες ἀγίωνων θὰ γραφῶσι ὑπὸ τὴν τέχνην σου, ὦ μήτερ ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Καὶ ἐγὼ, ἀναπαυμένος καὶ ἥρεμος θὰ κλείσω τοὺς γεροντικούς ὀφθαλμούς μου, ὅτι χάριν τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας καὶ τῆς ἀμνηστίας τοῦ Ὁρθοδόξου πίστεως, οὐδὲν διενόηθην ποτὲ νὰ παραλείψω ἐργαζόμενος πρὸς εὐδόκωσιν τοῦ θριαμβίου τῆς ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, ὑπὲρ ἧς εὐχαίρι πάντοτε νὰ θυσιάσω ἐμαυτόν.

Νῦν δὲ μετὰ τοῦ Θεοδόχου Συμεὼν παρακαλῶ τὸν Θεόν μου Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον Σου δέσποτα κατὰ τὸ ρῆμα σου ἐν εἰρήρῃ ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σκηνίτιόν Σου ὃ ἡτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαῶν Σου Ἰσραὴλ.

Εἰη, ἀδελφοί μου, τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιδικοῦ μας ἐπιφυλάσσει εἰς ἐαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

“ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας

Ἑυμλησιαστικὰ Νέα

Χοροστασίαι τοῦ Μακαριωτάτου

Συνεχίζων τὴν ποιμαντορικὴν δραστηριότητα αὐτοῦ, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Αὐξέντιος, ἐλειτούργησεν, ἡ, ἐχοροστάτησεν εἰς ἱεράς Ἀκολουθίας καὶ τελετάς ὡς ἀκολούθως, κατὰ τὴν περίοδον ταύτην.

Τὴν 27ην (Π.Η.) Αὐγούστου ἐ.ἔ. ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα ἱερὸν ἐνοριακὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Φανουρίου τοῦ Νεοφανοῦς καὶ ἠλόγησεν τοὺς Ἱερούς Ἄρτους, τοῦ Ἱεροκήρυκος εἰπόντος τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας.

Τὴν 29ην Αὐγούστου ἐ.ἔ. Κυριακὴν τῆς Ἀποτομῆς τῆς Τιμῆς Κεφαλῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ἐλειτούργησεν εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν τοῦ ἁγίου Στεφάνου Παλαιοῦ Ἡρακλείου Ἀττικῆς.

Τὴν 1 Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. (Π.Η) ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ Νέου Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους προέστη τῆς Συνοδικῆς Θείας Ἀρχιερατικῆς Λειτουργίας ἐν τῇ εὐμεγέθει Ἱερῷ Ἐνοριακῷ Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Ταμιουρίων, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πει

ραιῶς συμπαραστατούμενος παρά τῶν Σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν Ἀρχιερέων, Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου, Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ.κ. Παΐσιου, Θαυμακοῦ καὶ Θηιώτιδος κ.κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσστόμου, Κυκλάδων κ.κ. Γαβριήλ, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ.κ. Ἀντωνίου καὶ τοῦ ἄρει προσελθόντος εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἱεράς ἡμῶν Παρεμβολῆς Γ.Ο.Χ. Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κορινθίας κ.κ. Καλλίστου ἀναφωνήσαντος καταλλήλως κατὰ τὴν ὁμιλίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν.

Τὴν 8ην Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. (Π.Η) 1στῇ Κυριακῇ τοῦ Μαρthaίου ἐχοροστάτησεν κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ προέστη τοῦ Ἱ. Μνημοσύνου τοῦ παλαιμάχου ἀγωνιστοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἀειμνήστου Χρήστου Ἀφεντουλίδου, τοῦ Ἱεροκήρυκος ἐκφωνήσαντος κατάλληλον τῇ περιστάσει Λόγον, εἰς Ἀγίαν Φιλοθέην Περαιώνων.

Τὴν 10ην Σεπτεμβρίου ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἱστορικὸν ἱερὸν ἐνοριακὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Τριῶν Παρ

Ἀπὸ τὴν βάπτισιν τῆς θυγατρὸς τοῦ Νικολάου Λεοῦδη ὑπὸ τὸν Ἀρχ. Ἰακώβου Παπαδέλη ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Θεσσαλονίκης.

θέτων (Μητροδώρας, Μητροδώρας) εἰς Βατανικόν, τρι-
λόγησεν τοὺς ἄρτους καὶ προσέτι τῆς Ἱερᾶς Λειτουργίας,
τοῦ Ἱεροκήρυκος ἐκφωνήσαντος τὸν πανηγυρι-
κὸν τῆς ἡμέρας.

Τὴν 12ην Σεπτεμβρίου ἐ.ε. Κυριακὴν πρὸ τῆς Ἰ-
ψώσεως ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς ἁγίας
Παρασκευῆς Μοναστηριακῶν, ὁμιλήσαντος καταλλή-
λως τοῦ Ἱεροκήρυκος.

Τὴν 13ην καὶ 14ην Σεπτεμβρίου ἐ.ε. προσέτι
τῆς διημέρου Ἱερᾶς Πανηγύρεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ πανοσιολ. ἀρχιμ. πατρός Ἀ-
θανασίου Χαραλαμπίδη ἐν Ἀχαρνᾶς (Μενιδίω) κηρύ-
ξαντος δις τὸν Θεῖον Λόγον τοῦ Ἱεροκήρυκος.

Τὴν 19ην Σεπτεμβρίου ἐ.ε. ἐλειτούργησεν εἰς τὸν
Ἱερὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου Περιστερίου.

Τὴν 24 Σεπτεμβρίου ἐ.ε. ἐλειτούργησεν καὶ προ-
έστη τῆς Ἱερᾶς Λειτουργίας ἐν τῇ πανηγυριζούσῃ Ἱερᾷ
Μονῇ Παναγίας τῆς Μυρτιδιωτίσσης ἐν Ἡλιουπόλει
Γερωντίσσης Μαγδαληνῆς τοῦ Ἱεροκήρυκος ἐκφωνή-
σαντος τὸν πανηγυρικόν.

Ἱερὸς Ναὸς ἐν Κορυδαλλῷ τοῦ Πατρὸς Νικολάου. Εἰς
τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐλειτούργησεν ὁ Μητροπολίτης
κ. κ. Γερόντιος καὶ Ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεως τοῦ
μετὰ πλείθους Λαοῦ ὕψεσθός πάνυ γεραίροντες τὴν τοῦ
Σωτῆρος Ἡμῶν Μεταμόρφωσιν.

Τὴν 15ην τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, ἑορτὴν τῆς Κοι-
μήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐόρτασε ὁ φερώνυμος Ἱερὸς Να-
ὸς ἐν Ταμπουρίαις τοῦ πατρὸς Καλλινίκου.

Ἀπὸ λίαν πρωίας, πλῆθος Λαοῦ συνέρρευσε, ἀπ' ὅ-
λας τὰς κατὰ τόπους ἑνορίας τῆς Μητροπόλεως
κατέκλυσε τὸν Ἱερὸν Ναὸν καὶ τὰς πέριξ ὁδοὺς.
Κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐχοροστάτησεν ὁ Μητροπολί-
της μας κ. κ. Γερόντιος μετ' ὅλου τοῦ Κλήρου τῆς Ἱε-
ρᾶς Μητροπόλεως.

Κατὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας ἐγένετο λιτά-
νευσις τῆς Ἁγίας Εἰκόνης, εἰς τὰς πέριξ ὁδοὺς καὶ ρύ-
μας.

Τὴν ἑορτὴν ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του ὁ βου-
λευτὴς τῆς περιοχῆς μας κ. Ἠλίας Βουγιουκλάκης.

Λ α μ ί α

Μητροπόλεις

ΠΕΙΡΑΙΩΣ - ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Τὴν 6ην τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, ἑορτὴ τῆς Μετα-
μορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Ἡμῶν, ἐόρτασε ὁ φερώνυμος

Με ἐξαρετικὴν μεγαλοπρέπειαν ἐορτάσθησαν τὰ
σεπτὰ ὀνομαστήρια τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Φθιώτιδος καὶ Θωακικοῦ κ. κ. Καλλινίκου. Τὴν Κυ-
ριακὴν, ἑσπέρας, χοροστατοῦντος τοῦ ἐορτάζοντος ἐτε-
λέσθη μέγας πανηγυρικὸς ἐσπερινὸς ἐν τῇ ἰδιαίτερας

Ἀπὸ τὴν βάπτισιν τῆς συζύγου τοῦ κ. Νικολάου Λεοῦδη εἰς τὸν αὐτὸν
Ἱερὸν Ναὸν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἱερέως, ἡ σχετικὴ κατήχησις ἐγένετο ὑπὸ
τὸν Παν. Ἀρχ. Εὐθυμίου Ὁρφανοῦ ἢ Μήτηρ καὶ θηγάτηρ Λεοῦδη
ἐλαβον τὰ ὀνόματα Χριστίνα καὶ Ἀλεξάνδρα

ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου Καλλινίκου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα ἐπ' ἀξίως φέρει καὶ ὁ σεβασμιώτατος Μητροπολίτης ἡμῶν κ.κ. Καλλίνικος.

Τὴν δευτέραν, 23ην Αὐγούστου ἐτελέσθη ἀρχιερατικὴ λειτουργία προσεξάρχοντος καὶ αὐθις τοῦ σεβασμιωτάτου πλαισιουμένου ὑπὸ τῶν πανοσιολογιωτάτων ἀρχιερατικῶν π. Ἰακώβου, π. Εὐθυμίου, π. Μαρκιανου, π. Εὐθυμίου τῶν αἰδεσιμωτάτων π. Παναγιώτου, π. Ἠλίου, καταμίστου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ ὑπὸ πλῆθους λαοῦ ἐκ τε τοῦ ποιμνίου τοῦ δικαιομενομένου ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων ἐξ Ἀθηνῶν, Θεο)νίκης, Πειραιῶς καὶ Μακεδονίας, ἐλθόντων πρῶτον νὰ τιμῶσιν τὸν ἐορταζόμενον ἅγιον καὶ δεύτερον νὰ ἀπονέμωσι τὰς εὐχὰς τινος εἰς τὸν ἐορταζόμενον Μητροπολίτην Γ.Ο.Χ. κ.κ. Καλλινίκον.

Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησε ὁ πανοσιολογιώτατος ἀρχιερατικὸς π. Εὐθύμιος Ὁρφανὸς ἀναφερθεὶς εἰς τὸν ἱερόν θίον τοῦ τιμωμένου Ἁγίου καὶ εἰς τοὺς ἀπύτους ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπὸ τοῦ ἐορταζόμενου σεβασμιωτάτου. Εὐχόμενος ἐκ μέρους τοῦ κλήρου καὶ τοῦ περισσώτους λαοῦ ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἐπιδαφίλῃ τῇ σεβασμιωτάτῃ ὑγείαν ἀστεμφή, δύναμιν πολλήν, μακροβιότητα καὶ φυγῆς εὐτονίαν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας, ὁ σεβασμιώτατος διὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν ἀγάπης ῥηχαρίστησεν τὸν τε κλῆρον καὶ λαὸν τὸν πεπιστευμένον παρὰ Θεοῦ τῇ Αὐτοῦ Ποιμαντορίᾳ, παραθέσας συνάμα πλουσιωτάτην ἀβραμαϊάν τράπεζαν διὰ τοὺς μακρὰν προσελθόντας. Ἡμεῖς δὲ ὡς διεύθυνσις τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» εὐχόμεθα τῇ σεβασμιωτάτῃ ἁγίῃ Φθιώτιδι καὶ Θαυμακοῦ, ἐν Χριστῇ τῇ Θεῇ πεφιλημένῳ πατρὶ τε καὶ Δεσπότη ἐκ μέσης καρδίας, ὅπως ἡ ὄντως ζωὴ Χριστὸς διὰ τῶν πρεσβειῶν τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Καλλινίκου Πατριάρχου Κων)λεως, χαρίζῃ ὑγείαν, στερεοῖ, κρατεροῖ πνεύματι τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, ἀγιάζῃ δὲ δι' αὐτῆς τὸν πεπιστευμένον θεόλεκτον λαὸν καὶ ἡμᾶς.

Ἑλαιοῶν

Τὴν 19ην λήγοντος μηνὸς Σε)ρίου ἐ.δ. Ο.Η. ἐτελέσθησαν μεγαλοπρεπῶς τὰ ἐγκαίνια τοῦ, κατὰ τὰ ἔτη 1948—1950 ἀνεγερθέντος ὑπὸ τῶν Συμμερισπλῆκτων ΓΟΧ, ἱεροῦ Ναοῦ «Τριῶν Ἱεραρχῶν» Παπαρτίμαρος Ἑλαιοῶνος, ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θωμάδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλινίκου χοροστατουμένου ὑπὸ τῶν 1) Ἀρχιμ. Ἀθαν. Ποστάλα, 2) Ἱερομονάχου Δημητρίου Δασύλα καὶ 3) Ἱερέως Ἀθ. Τσιότρου.

Εἰς τὴν τέλεσιν τῶν ἐγκαίνιων παρευρέθησαν, ἐν πλῆθους πούλῃαν ἀδελφῶν ἐκ Λαρίσης, ἐν πούλῃαν ἐξ Ἀμπελώνας καὶ πλῆθος προσκυνητῶν ἐκ Βεροδικούσης καὶ Ἑλαιοῶνας αἵτινες μετὰ τὴν τέλεσιν τῶν ἐγκαίνιων καὶ τῆς Θείας λειτουργίας παρηκολούθησαν κατενθουσιασμένοι καὶ τὸ ἐπικαιρὸν κήρυγμα τοῦ Σεβασμιωτάτου περιστραφέν περὶ τὸ ἱστορικὸν τῆς καθιερώσεως

ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν ἐγκαίνιων, τῆς χάριτος καὶ τῆς χρήσεως ἐν αὐταῖς τῶν Ἁγίων λειψάνων Μαρτύρων, τοῦ Ὁρθοδόξου Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν γένει.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Τὸ Γενικὸν Φιλόπατριον Ταμεῖον κατέθεσε καὶ πάλιν Δραχμὰς 150.000 ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδας ὑπὲρ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τῆς χώρας, αἵτινες ἀποτελοῦσιν τὴν ἀσφάλειαν τοῦ ἔθνους κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς.

Ἀπὸ τοὺς Μαργαρίτας τῶν νηπιυῶν Πατέρων

Ἀπὸ τοὺς Μαργαρίτας τῶν νηπιυῶν Πατέρων τοῦ Θεοφύρου καὶ ὁμολογητοῦ Μαξίμου:

«... ὁ γνώσεως Θεοῦ καταξιωθείς, καὶ τῆς ἐκ ταύτης ἡδονῆς πλευσίως ἀπολαύσας, αὗτος καταφρονεῖ τῶν ἐκ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ τικτομένων πασῶν ἡδονῶν. Ὁ ἐπιθυμῶν τῶν ἐπιγείων, ἢ βρωμάτων ἐπιθυμεῖ, ἢ τῶν τὰ ὑπογάστρια θεραπευόντων, ἢ δόξης ἀνθρωπίνης ἢ χρημάτων ἢ τινὸς τῶν ταύτοις ἐπομένων, εἰ καὶ μῆτι ταύτων εὖρη κρεῖττον ὁ νοῦς, ἐφ' ᾧ τὴν ἐπιθυμίαν μετενέγκῃ, οὐκ ἂν ταύτων καταφρονεῖν εἰς τέλος πεισθήσεται... Ἡ ἄνευ πάθους τῶν θείων γνώσις, (δη)λαδὴ ἡ ἄνευ τῆς σωτηρικῆς γενέσεως τῆς γλυκύτητος τῆς κατὰ Θεὸν πολιτείας) οὐ πείθει τὸν νοῦν καταφρονεῖν τῶν προσύλων (τῶν ὕλικῶν πραγμάτων)..., δι' ὃ πολλοὺς ἐστὶν εὐρεῖν τῶν ἀνθρώπων γνῶσιν ἔχοντας πολλήν, καὶ ἐν τοῖς τῆς σαρκὸς παθήμασι δίκην χαίρων ἐν βορβόρῳ κυλινδουμένους» Εὐσεργετινοί, Βιβλίον Δ', ὑπόθ. ΚΓ', σελ. 470).

Σημειώσεις τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας»:

Ἀπὸ τοὺς ὀλίγους τούτους λόγους τοῦ Θεοφύρου Πατρὸς Μαξίμου πληροφοροῦμεθα τὴν αἰτίαν τῆς εἰς τὰ ὕλικά καὶ ἐμπαθεῖ προσηλώσεως ἡμῶν.

Ὁ κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθεὶς ἄνθρωπος ἔχει ἀπείρους τὰς ἐφέσεις, τὰς ἐπιθυμίας. Καὶ ὅπως ἡ πείρα τῶν πραγμάτων ἀποδεικνύει, τὸ κενὸν τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος ἐντὸς του, δὲν πληροῦται δι' οὐδενός, ἢ καὶ πασῶν ὁμοῦ τῶν σωματικῶν ἀπολαύσεων. Διὰ τοῦτο δὲ ἀκατάπαυστον ἔχων τὴν πείναν καὶ τὴν δίψαν συνεχῶς ἐπανακυλίεται εἰς τὸν βόρβορον τῶν παθῶν, ὡς ὁ ἄσπικτος υἱός, γενόμενος πλεονέκτης ἐν πᾶσιν καὶ ἄδικος. Οἱ τοῦ τοιοῦτου προσπάθειαι καὶ ἀγῶνες εἶναι σκιαμαχίαι.

Μόνον ἔστιν ὁ ἄνθρωπος γίνῃ κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς καθάρσεως ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν του, καὶ αἰσθανθῇ ἐντὸς του διὰ τοῦ πένθους τοῦ πνευματικοῦ, τῆς κατανύξεως τὴν σωτήριον καὶ γλυκύτατην γέυσιν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, τότε «μετενέγκῃ τὴν ἐπιθυμίαν» κατὰ τὸ ἄνω κείμενον εἰς τὰ Θεία, αἰσθανόμενος ἀηδῖαν εἰς τὸ ἐξῆς εἰς ἔσα ἐθέλγεται προηγουμένου.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΚΑΘΘΑΣ ΤΟΥ ΑΜΠΕΛΩΝΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ — ΣΩΜΑΤΕΙΑ

Α'. ΜΕΡΟΣ.

«Ένας άνθρωπος διά τήν κίνησιν τῶν χειρῶν καί τῶν ποδῶν, παίρνει ἐντολή ἀπ' τὸν ἐγκέφαλον. Ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος ὑπακούουν εἰς τὸν ἐγκέφαλον.

Ὁ ἐγκέφαλος, ὁ ὁποῖος δίδει ἐντολὰς καὶ δὲν κινεῖ τὰ μέλη εἶναι παράλυτος.

Ἡ Νύμφη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εἶναι ἓνα τέλει ἁρμονικὸ πνευματικὸ ἀνθρώπινο σῶμα.

Ὁ ἐγκέφαλος αὐτῆς εἶναι αἱ Ἱεραὶ Σύνοδοι καὶ τὰ μέλη αὐτῆς ἢ ὅλον τὸ σῶμα, εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ποὺ ἀπαρτίζουν τὸ τέλειον σῶμα.

Ὁ ἐγκέφαλος τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, δηλ. οἱ Αἰώνιοι Νόμοι τῶν Συνόδων, ἐντέλλεται καὶ καθοδηγεῖται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τὰ δὲ μέλη ὑπακούουν ἐκουσίως καὶ μετὰ σεβασμοῦ εἰς ὅτι ἐντέλλονται καὶ διατάσσονται αἱ Ἱεραὶ Σύνοδοι τῶν Θεοφόρων Πατέρων, οἱ Οὐράνιοι καὶ ἡ Ἐπίγειος Ἀληθινή Σύνοδος.

Ἐν τούτοις ἀνάκαθεν, ἀπὸ γενέσεώς της, ἡ Ἐκκλησία εἶχε τὰ ἐσωτερικὰ καὶ τὰ ἐξωτερικὰ της προβλήματα.

Ἡ τάξις τῶν Λαϊκῶν «ὡς Βασιλεῖον Ἱεράτευμα» ἡγωνίσθη παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Πατέρων, οἱ ὁποῖοι βάσει τῶν Κανόνων, νοοῦνται ὡς «πνευματικοὶ» ἡγέται καὶ Ἀξιωματικοί.

Ἐν τούτοις, ομάδες Λαϊκῶν, ὁργανωμένοι καὶ συσπειρωμένοι κατὰ τὸ κοσμικὸν σύστημα τῶν Συλλόγων - Σωματείων, εἰς τὰ τέλη τοῦ Αἰῶνος μας, προσπαθοῦν νὰ βοηθήσουν τὸν Ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας με παντοίους τρόπους.

Ἀλλὰ ὡς ὁργανωμένες Μονάδες, ὀφείλουν ὅσον ὀλίγον πολυπληθεῖς καὶ ἂν εἶναι, νὰ ὑποτάσσονται καὶ εἰς τὸν μικρότερον πνευματικὸν ἡγέτην, τὸν ἀπλοῦν Ἱερέα, πολλῶ δὲ μᾶλλον εἰς τὸ πνευματικὸν «ἐπιτελεῖον» τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἀλλὰ, τὰ Σωματεῖα - Σύλλογοι, εἴτε ἀπὸ ὑπερμετρῶ καὶ ὑπερβολικὸ ζήλο, εἴτε ἀπὸ κακὸ δογματικὸ ὁπολογισμό, παρενεργοῦν πολλάκις καὶ ἀντιποιοῦνται τὴν Ἀρχὴν καὶ Ἐξουσίαν τῶν πνευματικῶν Ἀρχι-

γῶν, πολλάκις καὶ τῆς Συνόδου τῶν Πατέρων, ὅτε μετατρέπονται εἰς ἓναν πάρα - φύσιν ἐγκέφαλον, διότι τὰ ἔργα τῆς Συνόδου καὶ τῆς Ἀγωνιστικῆς τῆς Γραμμῆς καὶ τὸ Συντονιστικὸν τῆς Πνεύμα παραβιάζουν.

Ἀλλὰ, ἄλλοιμονον, αὐτὸ εἶναι Ἀντιποίησις Ἀρχῆς καὶ Ἐξουσίας, συνεπῶς θλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος καὶ πρόδηλον ἀσεβείας καὶ ἀνευλαθείας.

Πλὴν, αὐτὴν τὴν «Παραποίησιν» προσερχομένη ἀπὸ «ὀλιγοπιστίας» πρὸς τοὺς Πατέρας τοὺς κυβερνημένους ἀπὸ τὴν Χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὴν διακινδυνεύουν μετὰ τὴν «Οἰκονομίαν τῆς ψυχῆς» τῶν, διότι ὑπάρχει μέγας κίνδυνος νὰ στερηθοῦν τῆς Χάρτος, ἐπειδὴ πιστεύουν, ὅτι τὴν Ἐκκλησίαν διγνάνται νὰ τὴν κατευθύνουν «πολιτικοὶ ἐπίσκοποι» δηλαδή οἱ «πρόεδροι» καὶ ὄχι τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, διὰ μέσου τῶν ὁμοφροῦν τῶν Ἐπισκόπων καὶ τῆς Συνόδου Αὐτῶν.

Ἡ ἄλλειψις μετανοίας τῶν καὶ ἡ πιθανὴ ἀφαίρεσις τῆς Θείας Χάρτος, εἰς τὰ μέλη τῶν Σωματείων, δημιουργεῖ τὸ ἐνδεχόμενον τῆς πνευματικῆς «θλώσεως» καὶ «ἀνομοσταξίας» ἀπ' ὅ καὶ ὡς Σωματεῖον - Σύλλογος εἶναι «σχίσμα» καὶ «Ἀντίπους» τῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς Κανόνας τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀς μὴν λησμονοῦμεν τὸν Ἁγ. Μάρκα τὸν Εὐαγγελικὸν λέγοντα «οὐ χωρεῖ συγκατάθαις εἰς τὰ τῆς πίστεως».

Τὰ Σωματεῖα - Σύλλογοι μόνον ὡς Οἰκονομικοὶ φορεῖς δύνανται νὰ ἐγνοηθοῦν καὶ πάλι ἐλεγχόμενοι ἀπὸ τοὺς Πατέρας.

Ἀλλὰ καὶ ὡς ὅργανα Ὁμολογίας καὶ Οἰκονομικῶν Παραγόντων, ἡ θέσις τῶν τίθεται ἐν Ἀπορίᾳ τῶν Κανόνων τοῦ Πηδάλιου, τὸ ὁποῖον ἀναγνωρίζει μικρὰς βοηθητικὰς ομάδας Λαϊκῶν, ὑπὸ τὴν μορφήν τῶν «Ἐκκλησιαστικῶν Ἐπιτροπῶν».

Ὡς θέλομεν δὲ, ἀναπτῶσαι εἰς προσεχὴν μελέτην, οἱ Σύλλογοι - Σωματεῖα, εἶναι «Ἀνεπίτρεπτες Οἰκονομίαι» θάλασσαι εὐθέως κατὰ τοῦ Ὁμοφροῦ καὶ τοῦ Ἱερατικοῦ γενικὰ Ἀξιώματος, ἐν τέλει κατὰ τῆς Χάρτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ

(Συνεχίζεται)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀναρριτῆτως ἀναφερθεῖ τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

«Τὸ ἀπειρον διὰ τοῦ ἀπείρου πληροῦται», ὅταν λοιπὸν ὁ Χριστιανὸς λάβῃ «ἐκ τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, τότε αἰσθάνεται πεπληρωμένον τὸ ἐσωτερικόν του καὶ νῦν.

Ὅσοι ἐπομένως ἐπιθυμοῦσιν τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν ἡμῶν ὡς διάσωμεν ἑαυτοὺς, καθοριζόμενα ἀπὸ παντός μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, καὶ ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ» (Β' Κορινθ. Ζ' -1).

Ἀπο τίς ἐπάλλξεις τοῦ ἀγώνος μας

Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίων Ἀποστόλων Βαλσαμάτας

Τὸ ἀγχος τῆς θερμῆς ζέστης μᾶς ἔφερε μέχρι τὴν ἱστορικὴ πόλι τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου. Καὶ ἀγναντεύοντας τὴν ἀπειραντωνὴν τῆς θάλασσας ἀπὸ τὸ ἡμορφα Πατραϊκὸ κόλπο ἀποφασίζομε ἕνα ταξίδι μέχρι τὴν Κεφαλλονιά ὅπου ἀκέραιο καὶ μυροβλύτου ὑπάρχει τὸ Τίμιον καὶ Θαυματουργόν Λείψανον τοῦ ἁγίου Γερασίου.

Τρισήμιον ὥρες ἕνα καλοτάξιδο Φέβρι - Μπιὼτ ὁρῶναι τὴν καταγάλανη θάλασσα ποὺ ἔχει σήμερὰ μιὰ ξέχωρη ὁμορφιά καὶ γαλήνη, λὲς καὶ εἶναι ἔτοιμη γιὰ νὰ ψάλλῃ τὸν ὕμνον τοῦ Δημιουργοῦ τῆς. Κι ὕστερὰ νά, ἡ Σύμη τὸ ἐπίνειον τῆς Πρωτεύουσας τῆς Κεφαλονιάς. Ἐλθαι μιὰ γραφικὴ κωμόπολι μὲ κατακάθαρα σπίτια ποὺ θυμίζει ἕνα ἀπὸ τὰ φαροχώρια τῆς Γαλιλαίας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα διάλεξε ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου τοὺς Δώδεκα Μαθητάς Του μὲ τὰ ἀληθιμόνῃτα ἐκεῖνα λόγια: «Δεῦτε ὅπισθ μου καὶ ποιήσω Ὑμᾶς ἁλῖεις ἀνθρώπων»... Καὶ μὲ τὴν θύμῃν τῶν λόγων αὐτῶν ἐρευνῶμε τὸν ἥρεμον ὀρίζοντα τῆς παραλίας γιὰ νὰ συναντήσωμε τὸ γαλήνιον καὶ πάναγγο Βλέμμα τοῦ Μεγάλου Ἀλιέως Χριστοῦ... Μὰ τὴν ρέμβη καὶ τοὺς στοχασμοὺς μᾶς διακόπτει ἡ φωνὴ τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ ὁχήματος ποὺ μᾶς μεταφέρει στὴν πρωτεύουσα τοῦ νηιοῦ, τὸ ἡμορφα Ἀργαστόλι μὲ τὴν ἀρχοντιά καὶ τὴν μεγάλη ἱστορία...

Ἕνας φιδίσιος δρόμος κρατᾷ σὲ ἀδιάπτωτη προσοχὴ τὸ βλέμμα μᾶς γιατί εἶναι τόσο ἐντονες καὶ γρήγορα ἐναλλασσόμενες οἱ τοπικὲς γοητίες ποὺ συναντάμε... Μά, νά, ἕνα σταυροδρόμι μὲ μιὰ ἐπιγραφή: «Πρὸς Ἱερὰ μονὴ ἁγίου Γερασίου»—Βαλσαμάτα! Νὰ τὸ μέρος ποὺ γυρεύαμε. Βαλσαμάτα! Τὸ μέρος ὅπου ὑψώνεται μιὰ ἐπάλλξις τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγώνος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἡ ὁποία παρὰ τὰ λυσσαλέα κυπτήματα καὶ τίς ἀνταδράσεις δὲν ἔπεσεν, ἀλλὰ ἀποτελεῖ σέμνωμα καὶ ἐγκαλὼπισμα τοῦ Ἀγώνος μᾶς. Ὑστερὰ ἀπὸ μισὴ ὥρα διαδρομὴν ἀνάμεσα σὲ ἀμπελία καὶ καρποφόρα δέντρα φθάνομε, περνώντας ἀπὸ τὰ Φραγκάτα καὶ Βαλσαμάτα, δύο ἡμορφα καὶ πεντακάθαρα χωριά, στὸν τόπο τοῦ προαρισμοῦ μᾶς, ἐγὼ καὶ ὁ συνοδός μου κληρικὸς. Τὸ «κορνάρισμα» τοῦ αὐτοκινήτου κάμει νὰ τρέξουν πρὸς τὴν θύρα τὴν σιδερένια τῆς Μονῆς δύο ἀδελφές, ἐνῷ συγχρόνως τραβοῦμε τὸ σχοινὶ γιὰ νὰ κυπήσῃ ἡ καμπανούλα τῆς εἰσόδου. Βρισκόμαστε μπροστὰ στὴν σιδερένια εἰσοδὸ τῆς Μονῆς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, τῶν Δώδεκα καὶ τῶν Ἑβδομήκοντα, ὅπως μνημονεύει σ' ὅλες τίς ἀκολουθίες ὁ ἱδρυτὴς τῆς Μονῆς, πατὴρ Μάξιμος Βαλλιαντάτος.

Στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας βλέπομε τὴν χαρούμενη καὶ φιλόξενη μορφή τῆς Γεροντίσσης Σαλίνης, ἡ ὁποία πρὶν βάλλει μετάνοια ριτὰ μὲ διάκρισιν, «ἐὰν ὁ γέροντας εἶναι μὲ τὸ Ὁρθόδοξον». Στὴν καταφατικὴν μᾶς ἀπάντησιν, εἶζει πρόθυμα «μετάνοια» κι ὕστερὰ μᾶς

ὁδηγεῖ στὸ μεγάλο, καὶ πεντακάθαρον Ναὸν τῆς Μονῆς ὅπου γονατισμένες οἱ ἀδελφές Εὐγενία, Παρασκευή, Μαρία καὶ Παῖσια ψάλλουν τὴν «μικρὰν Παράκλησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου», λόγῳ τοῦ «Δεκαπενταυαύστου», ἐνῷ ὁ πατὴρ Μάξιμος ὁ πολυπαθὴς αὐτὸς ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας φέρει πατραχήλιον καὶ βοηθεῖ στὴν ψαλμωδίαν. Μυρωμένα σῖννεφα μοσχοθυμιάματος ὑψώνονται πρὸς τὰ πάνω γιὰ νὰ συγκινηθοῦν μὲ τὴν εὐωδίαν τοὺς περισσότερο τῆς καρδιᾶς μᾶς. Μία Θεῖα Μυσταγωγία ὅπως βλέπομε τὴν γονυκλισία ὧν! «Πάντων θλιβομένων ἡ χαρὰ καὶ ἀδικουμένων προστάτις καὶ πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις καὶ βακτηρία τυφλῶν». Νοιώθουμε τὴν ἀνάγκη ν' ἀφήσωμε νὰ τρέξουν ἀπὸ τὰ μάτια μᾶς δάκρυα ἱερῆς συγκινήσεως καὶ νὰ νοιώσουμε μέχρι τὰ τρίσθαθα τῆς καρδιᾶς μᾶς, μιὰ ἀνακούφισιν καὶ ἄρρητη χαρά...

Ἡ ὑποδοχὴ ἐγκάρδια τοῦ Γέροντος. Κι ὕστερὰ, ὥρες ἀτέλειωτες κατὰ τὸ ἀληθιμόνῃτα πενθήμερον τῆς φιλοξενίας, εἶχεν ὁ πατὴρ Μάξιμος νὰ διηγεῖται τὰ ὅσα πέρασε ἀγόγγυστα γιὰ νὰ παραμείνῃ πλέον ἥσυχη ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ ἀπὸ τίς ἐπιθέσεις τοῦ μισοκάλου ἐκθροῦ τῆς Ἐκκλησίας μᾶς, ὅστις πάντα βρίσκει τρόπους καὶ μέσα, ἀλλὰ καὶ πρόσωπα γιὰ νὰ κυπήσουν τὴν πρόδοον αὐτῆς...

Στις 6 Αὐγούστου (Π. Η.) ἄρχισε ἡ ὁλονυχτία κατὰ τίς δέκα τὸ βράδυ, γιὰ νὰ συνεχισθῇ μέχρι τὸ γλυκοχάραμα τῆς ἡμέρας, ποὺ ἀρχίζουν οἱ ἐργασίες μὲ τὰ ζωντανὰ τοὺς νὰ πηγαίνουν στὶς ἀγροτοδουλειές... Θεέ μου! Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν συγκίνησιν ποὺ μᾶς χάρισε ἐκεῖνη ἡ ὁλονυχτία. Ἦταν ἕνα ψυχικὸ λουτρό! Ἦταν ἕνα ἐσωτερικὸ ἀναβάπτισμα γιὰ νὰ στηριχθοῦμε, τὴν ἐποχὴ αὐτὴν μὲ τίς τόσες καὶ τόσες ἡθικὰς πτώσεις καὶ ἀναταραχές, στὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ στὸν Ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας. Μετὰ τὸ ἱερὸ Ἐθαγγέλιον ὁ πατὴρ Μάξιμος μὲ δόναμιν Πίστεως ὁμίλησε καὶ εἶπε μιὰ πολὺ συγκινητικὴ προσλαλιὰ γιὰ τὴν βαθύτερη σημασία τῆς Θεῖας τοῦ Κυρίου Μεταμορφώσεως καὶ πῶς μπορούμε κι ἐμεῖς νὰ μεταμορφώσωμεν κατὰ Χριστὸν, τὴν ψυχὴν μᾶς σὲ ἁγία καὶ ἱκανή νὰ κληρονομήσῃ τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν...

Ἦταν τόσο ἀπλὰ τὰ λόγια τοῦ καὶ εἶχαν τόσο ἡράν καὶ ἁγία τόλμη, ὥστε νόμιζε κανεὶς πῶς, κάτω ἀπὸ τὴν διβλικὴν ἐκείνη μορφή μὲ τὴν μακρὰ γενειάδα τοῦ πατρὸς Μάξιμου κρύβεται κάποιος ἀπὸ τοὺς πρώτους ὁμολογητὰς καὶ ἀπολογητὰς τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως... Ὁ κόσμος ποὺ ἦλθε ἀπὸ τὸ Ἀργαστόλι, καίτοι τὴν ἐπομένη εἶχε ἐργασίαν, κάθεται μέχρι τὸ τέλος γιὰ νὰ μεταλάβῃ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καὶ νὰ πῇ δυὸ λόγια μὲ τὸ Γέροντα ποὺ βαστᾷ γενναῖα καὶ θαρραλέα τὴν Σημαία τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας σ' ὅλο τὸ νηοὶ τοῦ ἁγίου Γερασίου.

Ὁ κόσμος εὐλαβεῖται καὶ σέβεται ὑπερβαλόντως

Μηνολόγιον - Συναξάριον

ΤΙΜΙΟΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

Ἀποτομή τῆς Ἀγίας του Κεφαλῆς

Ἰωάννης ὁ Μέγας Πρόδρομος καὶ Βαπτιστὴς τοῦ Κυρίου, ἦτο υἱὸς Ζαχαρίου τοῦ Ἀρχιερέως καὶ τῆς Ἐλισσάβετ, ἐξ ἐπαγγελίας τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ γεννηθεὶς, ἀπεκεφαλίσθη ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου Ἀντύπα, διότι ἤλεγχε αὐτὸν διὰ τὴν παράνομον μὲ-
ξιν μετὰ τῆς Ἡρωδιάδος.

Ὁ Τίμιος Πρόδρομος ἐμαρτυρήθη ὑπὸ τοῦ Δεσπότη τοῦ Χριστοῦ, οἷοι εἶναι ὁ μέγιστος πάντων τῶν ἐκ κοι-
λίας μητρὸς ἐξεληθόντων καὶ ὁ ἐκλεκτότατος τῶν Προ-
φητῶν.

Οὗτος ὁ Τίμιος ἐν Κυρίῳ Πρόδρομος ἐσκήρτισεν ἐκ κοιλίας μητρὸς του ἐκήρυξε δὲ τὸν Χριστὸν καὶ εἰς τοὺς ζῶντας ἐν τῇ Γῇ ἄνω καὶ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων ἐν τῇ Ἀδῇ κάτω.

Οὗτος, ὁ Τίμιος Πρόδρομος, εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁ-
ποῖος ἦτο ἐνδεδυμένος τὴν Ἀγιότητα ἐκ τῆς κοιλίας τῆς μητρὸς του, εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἶχε ἐγκά-
τοικον εἰς τὴν ψυχὴν του τὴν παρθενίαν καὶ καθαρ-
ρότητα καὶ ἡγάπησεν ἐγκαρδίως τὴν σωφροσύνην καὶ
ἡσυχασεν τὴν νηστείαν καὶ ἀτροφίαν καὶ κακουχίαν καὶ
ἐγένετο ἀλλότριος πάσης συναναστροφῆς μετὰ τῶν
ἀνθρώπων.

Ἐκ τῆς λατρείας του πρὸς τὸν Θεόν, κατήχησεν
εἰς τὴν ἔρημον καὶ συνανεστρέφετο μετὰ τῶν ἀγρίων
θηρίων καὶ ἐκαλύπτετο μὲ τρίχας καμήλου, ἔτι ἔ-
ζωνε τὴν ὁσπρὶν του μὲ ζῶντην δερματίνην.

τὸν πατέρα Μάξιμον καὶ καθημερινῶς καταφθάνουν
ἀπὸ θαλάσσης τοῦ νηιοῦ πιστοὶ τοῦ ζήσαντος νὰ
ἐξαμολογηθῶν ἀπὸ τὸν «Γέροντα» καὶ νὰ πάρουν κά-
ποια συμβουλὴ του...

Ἰστέριον ἀπὸ τὴν πενθήμερη παραμονὴν μας φεύ-
γουμε γεμάτοι Θεὸν καὶ συγκίνησιν, λυπούμενοι εἰλι-
κρινᾶ γιὰ τὴν ἐγκαταλείψαιμε τὸν Ἅγιον ἐκεῖνον Τόπον
ὅπου ἰσάγγελος καρδιὴς εἶναι δοσμένης στὸν Ὁρατὸ
Νυμφίον τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἀποτελοῦν ἓνα θαυμά-
σιον Πνευματικὸν Προμαχῶνα ποῦ τιμᾷ καὶ λαμπρύνει
τὸν ἱερόν μας Ἀγῶνα τῶν Γησίων Ὁρθόδοξων Χρι-
στιανῶν. Στὸν Πατέρα Μάξιμον Βαλλιαντόν κτήτορα
καὶ Ἡγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἀγίων Ἀπο-
στόλων Βαλσαμάτας στὴν Κεφαλλονιά καθὼς καὶ σ'
ὅλη τὴν Συνοδεία του, ἀξίζει ἓνα μεγάλο «εὖγε» καὶ
πλήρης ὁ ἑπαινος τῆς Ἐκκλησίας μας γιὰ τὴν νυχθη-
μερὸν μοχλοῦν καὶ ἀγωνίζονται ὑποδειγματικὰ τὸν κα-
λὸν Ἀγῶνα, πρὸς δόξαν τοῦ Σωτῆρας μας Χριστοῦ καὶ
σωτηρίαν ψυχῶν.

ΕΝΑΣ ΠΡΟΣΚΙΝΗΤΗΣ

Ὁ Τίμιος Πρόδρομος εἰς τὸ ὄψος τῆς ἀσκητικῆς
τοῦ ζωῆς, ὡς Μέγας ἐγκρατευτής, εἶχε τροφὴν ἐτοι-
μην καὶ αὐτοσχέδιον ὡς τὰ πετεινά, δι' ὃ καὶ ἡξιώ-
θη νὰ ὑπερβῇ τοὺς ὅρους τῆς φύσεως καὶ νὰ βασπί-
σῃ τὸν Καθαρόν καὶ Ἀμόλυντον Χριστόν, τὸν πάσης
ἐπέκεινα φύσεως, τὴν ἐνσάρκωσιν τῆς τρισηλίου Θεό-
τητος.

Τέλος, ὁ Τίμιος Πρόδρομος, ἐμελέτα ἐν Πνεύματι
Ἁγίῳ τὰ τοῦ Θείου Νόμου, ὡς καὶ ὁ Ψαλμωδός,
τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ θαυμάζων καὶ τὸ ἄπειρον ἐκ-
πληττόμενος τὸ Σωτήριον κηρύττων, λέγοντος «Με-
τανοεῖτε, ἤγγικε, γὰρ ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν...».

Ὁ δὲ Ἡρώδης, τετράρχης ὢν τῆς Ἰουδαίας, ἐ-
πειδὴ ἦτο ἀσελγέστατος καὶ ἀκόλαστος ἄνθρωπος,
ἦλθεν εἰς ἀθεμήτους σχέσεις μετὰ τῆς Ἡρωδιάδος,
συζύγου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Φιλίππου, ἐν ᾧ οὗτος ἔζη
μὲν εἰσέτι, εἶχε δὲ καὶ θυγατέρα μετ' αὐτῆς, τὰ ὁ-
ποῖα ἀμφοτέρω ἦσαν ἐνάντια τοῦ Θείου Νόμου.

Ὅθεν ὁ Μέγας Πρόδρομος, ὑπὸ ἐνθέου ζήλου
κινήθεις καὶ ὀπλισθεὶς τὰ ὅπλα τῆς ἀληθείας, ἔλεγε
πρὸς τὸν ἀσελγῆ βασιλέα: «Δὲν σοὶ εἶναι ἐπιτετραμ-
μένον νὰ ἔχῃς τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου...».

Μὴ ὑπαφένων δὲ τὸν ἔλεγχον τοῦτον ὁ Ἡρώδης,
ἔδωσε τὸν Χαριτώνιον καὶ Ἅγιον τοῦ Θεοῦ, τὸν Τί-
μιον Πρόδρομον καὶ ἔρριψε αὐτὸν, εἰς τὴν φυλακὴν,
παραινούμενος εἰς ταῦτα ὑπὸ τῆς ἀκολάστου καὶ
μοιχαλίδος Ἡρωδιάδος.

Ἐορταζομένης λοιπὸν ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου καὶ τῶν
ἀρχόντων, τῆς ἐπετείου ἡμέρας τῆς γεννήσεώς του,
παρετέθη τράπεζα καὶ ἐγένετο συμπόσιον, μαφὸν καὶ
φιλήρονον, καθ' ὃ ὁ Ἡρώδης ἐξώκειλεν εἰς μέθην
καὶ ἀφροσύνην.

Ἡ δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ, ὡς ἀνταμαρτὴ τοῦ ἀσεμνοῦ
καὶ μαρωτάτου χοροῦ τῆς, ἐζήτησεν ἐπὶ πίνακι τὴν
κεφαλὴν τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἐκ λόγων κακότη-
τος, στάζουσα δηλητήριον ὡς ἐκ τῆς φαρμακισμένης
καρδίας τῆς.

Ἀπεκόπη πάραυτα καὶ ἐφέρθη ἡ Τιμία Κεφαλὴ
τοῦ Ἀγίου Προδρόμου, εἰς τὸ μέσον τῆς Τραπεζῆς,
ἐπὶ πινάκιον, εἰσέτι αἰμοσταγῆς καὶ ὡσεὶ ἐλέγχου-
σα σιωπηλῶς τὸν Ἡρώδη, παρεδόθη δὲ εἰς τὴν ἀ-
κόλαστον καὶ μοιχαλίδαν γυναῖκα.

Πάντα ταῦτα ἐγένοντο εἰς Σεβαστούπολιν. Τὸ
Πάντιμον δὲ καὶ Ἅγιον Σῶμα τοῦ Μεγάλου Προφή-
τη τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου,
ἐκηδεύθη ἐκεῖ ὑπὸ τῶν ἰδίων του μαθητῶν, οἱ ὁποῖ-
οι ἦλθον καὶ ἤραχν αὐτὸ καὶ ἔθραυν ἐν Μυημείῳ, εὐ-

'Από τὸν ἐνιαύσιον τῶν νεομαρτύρων γτέφανον

'Ο "Αγιος 'Ιερομάρτυς Νικήτας ὁ ἐν Σέρραις

Ἡ Ἡπειρος καὶ γενικῶς ἅπανα ἡ φιλόπαιτη ἡμῶν πατρίς, ἔχει πολλοὺς λόγους νὰ καυχᾶται καὶ νὰ σεμνύνεται διὰ τὴν προσφορὰν τῆς εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων διὰ τὴν πληθὴν τῶν Ἁγίων Ἱεραρχῶν, ἀλλὰ ἰδιαίτερος διὰ τὴν πλειάδα τῶν Ἁγίων νεομαρτύρων, οἱ ὅποιοι κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς χρόνους τῆς σκληρᾶς δουλείας ἀνεδείχθησαν ὡς ἀσπὲρες ἀειλαμπεῖς καταυγάζοντες διὰ παντὸς τὴν Ἁγίαν Ὁρθόδοξον Ἡμῶν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ πολυδοκιμασθὲν, ἔθνος. Ἡ προσφορὰ τῶν Ἁγίων νεομαρτύρων εἶναι ἡ ἀδαμαντοκόλλητος κορωνὶς τῆς ἐπὶ γῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας καὶ ἡ δόξα καὶ τὸ καύχημα τῆς ἐν Οὐρανοῖς θριαμβεύουσας.

Ἡ Ἡπειρος, κοντὰ στοὺς Ἁγίους ἄλλους νεομάρτυρας, ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ καὶ τὸν κατὰ τὴν 19ην Φεβρουαρίου 1809 ἐν Σέρραις μαρτυρήσαντα Ἁγίον Ἱερομάρτυρα Νικήτα. Ἡ ἰδιαιτέρα πατρίς τοῦ Ἁγίου τυγχάνει ἀγνωστος, λόγῳ τῆς ἐπικρατοῦσης τότε συγχύσεως καὶ ἀμαθείας ἕνεκα τῆς δουλείας. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ βίου του μᾶς θεσθαίῳναι ὅτι κατήγετο ἀπὸ τὴν ἑνδοξον Ἡπειρον καὶ (ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων) τρωθεὶς ὑπὸ τοῦ θείου ἔρωτος καὶ πλησθεὶς ὑπὸ τῆς πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν διαπύρου ἀγάπης διακαὴν αἰσθάνεται τὸν πόθον νὰ ὑπηρετήσῃ Τοῦτον ψυχῇ τε καὶ σῶματι καὶ νὰ ἀφιερῶσιν ἑαυτὸν εἰς τὸ θεῖον Αὐτοῦ θέλημα. Μὲ πάλλυσαν τὴν καρδίαν ἀπὸ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν ἀναχωρεῖ ὡς ἄλλος Μισῆθς οὐχὶ ἐξ Αἰγύπτου, ἀλλ' ἐκ τοῦ ματαίου τούτου κόσμου τοῦ ἐδεύοντος τὴν πλατεῖαν ὁδόν, τὴν ἀπάγουσαν εἰς τὴν ἀπώλειαν καὶ ἀκολοθῶντας τὴν στενὴν καὶ θλιμμένην, καταλαμβάνει τὸ Ἅγιον Ὅρος τοῦ Ἁθωνος καὶ ὡς ὑψιπέδης δετὸς κατασκηνώνει εἰς τὴν Ἱερὰν Σκήτην τῆς Ἁγίας Θεομήτορος Ἀννης, ἔχων συγ-

κατοικὸν τὴν ἐνοικοῦσαν ἐν αὐτῇ θείαν χάριν καὶ διηγὸν τὴν προσταύδα τοῦ Ὁρους Θεοτόκου Μαρίας.

Ἡ ἐνθεὸς πολιτεία του, ἡ ἀσκητικὴ διαβίωσις, τὸ ἀκέραιον τοῦ χαρακτήρα του καὶ ἡ ἐν γένει βιοτὴ του κατέστησαν τούτον λύχνον φαεινὸν εἰς τοὺς συνασκητάς του καὶ γενικῶς εἰς ὅλους τοὺς πατέρας. Καὶ κατὰ τὸν τοῦ Κυρίου λόγον «οὐ δύναται πόλις κρυθῆναι ἐπ'ἀνῶν ὄρους καμμένης, οὐδὲ καίουσι λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μῦθον ἄλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν καὶ λάμπει πάσαι τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ» ὅθεν ἄκων καὶ μὴ βουλόμενος πείθεται εἰς τὸ θέλημα τῶν πατέρων τῆς σκήτῆρος καὶ ἀναλαμβάνει τὸ βαρύτερον φορτίον τῆς ἱεροσυνῆς χειροτονούμενος ἱερεὺς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος. Ἡ ἱεροσυνὴ ὅμως δὲν ἐλαφρύνει τοὺς ἀγῶνας τοῦ ὁσίου ἀλλ' ἀντιθέτως εἰς τὰς ἀγρυπνίας προσθέτει ἀγρυπνίας, εἰς τὰς γονυκλισίας, γονυκλισίας, εἰς τὴν νηστείαν νηστείας καὶ εἰς πᾶσαν ἀρετὴν, ἀρετάς. Καθίσταται τὸ ὑπόδειγμα τῆς σκήτῆρος καὶ ὅμως ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος παρὰ πάντων εὐφημεῖται καὶ ἐπαινεῖται, ἔχει δεινὴν θάσσηον, ἡ ὁποία οὔτε νύκτα, οὔτε ἡμέρα δίδει εἰς αὐτὸν ἀνάπαυσιν ἀπὸ τοῦς λογισμοῦς ὅτι ἤλκε τὴν καταγωγὴν καὶ μὲν ἐκ προγόνων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐν τῷ κρυπτῷ ἐν τῷ φανερῷ ὅμως ὑποκρινόμενος τοὺς Ὀθωμανούς. Δὲν ἐπιτρέπει εἰς αὐτὸν ἡ συνὰς θῆρας τὸν ἐνιδισμόν τοῦ διαβόλου ὁ ὁποῖος εἶναι ἐχθρὸς τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ζητεῖ τὸν θάνατον ταύτης. Ἐπαναστατεῖ ὁ ἐσωτερικὸς ἀνθρώπος ὁ ὁποῖος εἶναι δοσμένος εἰς τὸν Χριστὸν δὲν κάνει συμβιβασμούς καὶ ὑποχωρήσεις, διὰ τοῦτο λαμβάνει τὴν μεγάλην ἀπόφασιν νὰ ξεπλύνῃ τὴν ἁμαρτίαν τῶν γονέων του διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ αἵματος καὶ μαρτυρίου. Ἡ ἀπόφασις εἶναι μεγάλη καὶ χρειάζεται ἡ σχετικὴ πνευματικὴ προετοιμασία, διότι ὁ πονηρὸς ὄφις, ὁ ἀπαύστης τῆς Εὐα ποτέ, θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἀπατήσῃ καὶ τὸν Ὅσιον διὰ μυρίων τρόπων, διὰ τοῦτο, τοὺς ἀγῶνας τοῦ Ὁσίου διαδέχονται μετξόνες ἀγῶνες καὶ αἱ προσευχαὶ τῶν πατέρων ὡς ἄλλη θυσία διελκική ἀνεβαίνουν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ διὰ τὴν πνευματικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Ὁσίου. Καὶ τὴν μεγάλην ἀπόφασιν ἀκολουθεῖ ἡ πράξις.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς καὶ ἐλπίομεν τὸν Ὅσιον Νικήτα ὡς ἄλλον Ἀπόστολον Παῦλον, νὰ διέρχεται τὴν

λαοὺς καὶ ἐντίμως.

Ἡ Ἁγία μᾶς Ἐκκλησία θεωρεῖ τούτον ὡς Στρατάρχην τοῦ Γένιου Ἀγγελικοῦ Τάγματος, τοῦ ἐν Οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ Γῆς Ὁρθοδόξου Πολιτεύματος, ὥστε πᾶν γεραίρουσα καὶ τιμῶσα τὸν Ἀξίον τοῦ Θεοῦ Προφήτην καὶ Βαπτιστὴν, τιμᾷ τὴν 29ην Αὐγούστου τὴν μνήμην τῆς ἀποταμῆς τῆς Τιμίας Κεφαλῆς, τελεῖ δὲ τὴν Σύναξιν καὶ εορτὴν αὐτοῦ εἰς τὸν Προφητικόν του Ναόν, κείμενον εἰς τόπον καλούμενον Φαράκιον.

Μακεδονίαν και ιδιαίτερα τὰς πόλεις Σέρρας και Δράμα και μὲ διάπυρον γλώσσαν και χρυσήλῃτον φωνήν νὰ κηρύττῃ εἰς τὸν (ἐν σκότῃ και σκιᾷ θανάτου) καθήμενον μαρτυρικὸν Ἑλληνικὸν λαὸν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ και τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας, παροξύνων τοὺς ματαιόφρονας Μωσαϊκοφάνους διὰ τῶν θεῶν αὐτοῦ λόγων. Ἡ διδασκαλία τοῦ Ὁσίου προξενεῖ σάλο, μεταξὺ τῶν ἀγαγερῶν και τὸ μῖσος σκοτίζει τὰς σινοῦρας αὐτῶν καρδίας και ὡς ἄλλη Ἡρώδης ζητοῦν ἀπὸ τοῦ Ἰδοῦ κριτὴ ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν τοῦ Νικητῆ. Ἡ θηριογνώμη, ὅμως και τὸ μῖσος ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν και ἡ συμβουλὴ τοῦ πατρὸς αὐτῶν σατανᾶ καθυποβάλλουν, τὸν ὅσιον εἰς φρικτὰ μαρτύρια και τελευταίως εἰς τὴν πόλιν τῶν Σερρῶν λαμβάνει τὸν δι' ἀγρόνης θάνατον κρεμασθεὶς εἰς τὴν πλατεῖαν Ἐμπορίου ἀπὸ τὸν πλάτανον, ὁ ὁποῖος δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει σήμερον λόγῳ τῆς ἀσεβείας τοῦ ἀγνώμονος λαοῦ. Διότι ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Νικήτας ἠκολούθησε τὸν δρόμον τῶν Ἁγίων νεομαρτύρων και ἐπότησε διὰ τῶν αἱμάτων του τὸ δένδρον τῆς Ὁρθοδοξίας και διὰ τῶν κληρυμάτων του ἀφάνισε τὸ ὑπόδουλον γένος ἡμῶν, ἀνάψας ἔτσι μεγαλυτέραν τὴν φλόγαν τῆς Ἐλευθερίας διὰ τῶν μαρτύρων του. Ἡμεῖς δὲ ἀγνώμονες ὡς οἱ 9 λεπτοί, ἐξαφανίσαιμεν κάθε ἔχνος μαρτυρίας τῆς Ἁγίας Αὐτῆς τελειώσεως.

Ἡ σημαία τὴν ὁποίαν ἐκράτησε ὁ Ἅγιος εἰς τὰς χεῖρας του δὲν εἶχε κανένα ἀπὸ τοὺς κυματισμοὺς ποὺ διεγείρουν πάθη, δὲν εἶχε σύμβολα ποὺ προξενοῦν μῖσος, δὲν ἦτο σημαία ἐκδικήσεως ἢ θαμμένη στο αἷμα τῶν ἀδελφῶν, ἀλλὰ εἶναι ἡ σημαία τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ ὑπόδουλον ἔθνος, ἡ ἔνδοξη σημαία ποὺ θριαμβεῖ κατὰ τῆς πλάνης τοῦ κακοῦ και κατακτᾷ καὶ ὑποτάσσει εἰς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ἔθνος ἐκείνους ποὺ θέλουν και ἐπιθυμοῦν τὴν αἰώνια ζωὴ.

Ὁφείλουμε και ἡμεῖς νὰ κρατήσωμε φηλὰ τὴν σημαίαν οὐχὶ διὰ τοῦ Μαρτυρίου, ἀλλὰ διὰ τῆς ὁμολογίας και τῆς ἀγάπης.

Διασκευὴ ὑπὸ Ἀρχιμανδρίτου
ΕΓΘΥΜΙΟΥ ΟΡΦΑΝΟΥ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΕἶΝΑΙ ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΜΟΣ;

Ὁ Μισόκαλος πειραστής τῶν ὁραίων ψυχῶν δὲν σταματᾷ τὸν πόλεμόν του ἐναντίον τῆς ἀγιοτάτης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Κατὰ διαστήματα, παρουσιάζονται διαφορὲς ἀφορμὲς και αἰτίες ποὺ ξεσηκώνουν θύελλας και πολέμους ἐναντίον τῆς και τὸ νόον ποὺ κατορθώνουν αὐτοὶ εἶναι, ὅχι νὰ νικῶν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ νὰ σκανδαλίζωσιν ψυχὰς και μόνον ψυχὰς. Ἔτσι και πάλιν πρόσφατα ὁ Τύπος μὲ ἀρκετὴν δόσιν χαλῆς ξεσηκώθηκε νὰ κυπτήσῃ ἐνα Πανάγιον θεσμόν, τὸν Θεσμόν τοῦ Μοναχικοῦ Βίου ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἰσχυροτέραν δύναμιν τῆς Ἐκκλησίας, και,

ὅπως θὰ λέγαμε καλύτερα, τὴν σπονδυλικὴν στήλην Αὐτῆς. Μέσα ἀπὸ τὰ θρυλικά τῆς Ἑλλάδος μοναστήρια ἐξῆλθαν οἱ μεγαλύτεροι προμάρτυροι και ὑπερασπισταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ποὺ πάλαψαν και ἀγωνίστηκαν και ἔγιναν «ρνότιμητοι» και ἐκακουχίστηκαν και διεσώθησαν τῆδε κακίᾳ και ὁ μὸς δὲν ἐπέτρεφαν τὸ «ἰῶτα» και ἡ «κεφαλή» νὰ παρασλευθοῦν ἀπὸ ὅσα παρέδωκαν οἱ Ἅγιοι Θεοφόροι Πατέρες ἀπὸ τοὺς αἰῶνας.

Και χωρὶς περισκεφῖν, χωρὶς ψυχολογικὴ καμμία παρατήρησιν, χωρὶς βαθύτεραν ἐξέτασιν τῶν πραγμάτων ἀποφαίνονται διαφοροὶ δημοσιογράφοι πὺς ὁ μοναχικὸς Θεσμός εἶναι... ὀλέθριος!!! διότι εἶναι... προσηλυτισμός! και μάλιστα ἀνηλίχων... Ἀλλὰ τί εἶναι προσηλυτισμός; Εἶναι ἡ μετάδοσις θρησκευτικῶν ἰδεῶν μὲ ἔντονη και ἐπὶμονη προσπάθεια, χρησιμοποιομένου πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν τοῦ δόλου, τῆς ἀπάτης και τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἀδυναμιῶν και τῆς ἀμαθείας τῶν λαϊκῶν μαζῶν.

Θρησκευτικὸς προσηλυτισμὸς ἄρχισε στὴν Πατρίδα μας μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὅτε ἡ Ρωμαιοὶ Καθέδρα ἐξαπέστειλεν τοὺς Ἱησοῦτας σ' ὅλα τὰ σκλαβωμένα μέρη τῆς Ἑλλάδος νὰ προσηλυτίσωσιν στὸν παπισμὸν ἀφελεῖς και ἀστηράκτους στὴν πίστιν των. Περὶ τῆς δολίας αὐτῆς δραστηριότητος θὰ μᾶς δοθῇ ἡ εὐκαιρία, Θεοῦ θέλοντος, νὰ γράψωμεν σὲ ἐπόμενα φύλλα και ἀπὸ τὴν στήλην αὐτῇ.

Τώρα ὅμως θὰ θέλαμε νὰ ρωτήσωμεν και τὸν πλέον ἀδαῆ περὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, ἐάν δηλαδὴ ἔχῃ καμμία σχέσι ἡ προσηλυτιστικὴ προπαγάνδα τῶν παπικῶν στὸν χώρον τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, μὲ ΤΟ ΑΝΑΦΑΙΡΕΤΟΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑ, ΚΑΘΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ ΝΑ ΑΚΟΛΟΥΘΗ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑ. Διότι τί κάμει μὴ κοπέλλα ποὺ ἀρνεῖται νὰ «βιώσῃ» τὸ σημερινὸν πνεῦμα ζωῆς ποὺ θέλουν πολλοὶ νέοι και νέες και παίρνει τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Χριστόν; Καὶ γιατί θεωρεῖται ΑΝΩΡΙΜΗ ἡ ΠΑΙΚΙΑ ΤΩΝ 18 χρόνων ἢ ἀκόμη και τῶν 15 γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Χριστόν και ἀφοσιωθῇ σὲ Ἐκείνον;

Τότε, γιατί δὲν θεωρεῖται προσηλυτισμὸς ὅταν μὴ μικρὴ παιδοῦλα τῶν ὀκτῶ χρόνων και τῶν τριῶν ἀκόμη — μάλιστα και τῶν τριῶν — ὅταν καθυποβάλλεται σὺν μαρτύριον νὰ γίνῃ χορεύτρια — μὲ μέλλον θαιμιαστὸν ὅπως τῆς «πιπιλίζουν» τὸ μυαλούδάκι της — και ὑποχρεώνεται νὰ στέκεται στὶς μύτες τῶν ποδιῶν της ποὺ πολλάκις τὴν ὀδηγοῦν στὴν παραλυσίαν τῶν κάτω ἀκρῶν. Γιατὶ δὲν εἶναι προσήμιος ὅταν ἀπὸ τεισάριον ἑτῶν μαθαίνει πιάνο, ἢ βιολί, ἢ τραγουδί, ἢ, ὅποιοδήποτε ἄλλο ὄργανον και εἶναι προσηλυτισμὸς ὅταν σπαρδικὰ φαινόμενα ὑπερόχων νέων και νεανίδων ἀποφασίσουν νὰ παραταχθῶν ὑπὸ τὴν Ἱερὰν Σημαίαν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἐ! Σεῖς ποὺ κρατᾶτε χάρτινα μαχαίρια γιὰ νὰ σκοτώνετε ψυχὰς, γιὰ ἀναθεωρήσατε τίς σκέψεις σας και τὰ γραφόμενά σας και στρέψτε τὰ χάρτινα ὅπλα σας πρὸς ἄλλες κατευθύνσεις ἐκεῖ ὅπου ἀληθινὰ γίνεται ὀλέθριος προσηλυτισμὸς καταστροφῆς τῶν νέων μας.

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Εκείνοι που φεύγουν ...

ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΠΑΠΑΜΑΚΑΡΙΟΥ

Είς τὰς 22 Σεπτεμβρίου 1977 ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον ἡ σεβαστὴ καὶ ἀξέχαστος Πρόεδρος μας Μαρία Παπαμακαρίου.

Ἦτο ὁ ἀμνηστικός καὶ δημιουργὸς τοῦ Σωματείου μας καὶ ἡ ψυχὴ του.

Ἡ σεβασμία Δέσποινα ἐκτὸς ἀπὸ τὰ καθήκοντά της ὡς σύζυγον καὶ μητέρα, εἰς τὰ ὅποια ἀπὸ ἐτῶν εἶχεν ἀριστεύσει, παρουσίασε πολυσχιδὴ κοινωνικὴν, φιλανθρωπικὴν καὶ θρησκευτικὴν δράσιν. Ὡς σύζυγος καὶ μητέρα ἐπέτυχεν εἰς τὴν ζωὴν της, διότι ἦτο στοργικὴ σύζυγος καὶ μητέρα τριῶν τέκνων, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἰερεὺς.

Ἀλλὰ εἰς τὴν ψυχὴν της ἔκαιγε πάντοτε ἡ φλόγα τῆς κοινωνικῆς καὶ φιλανθρωπικῆς τῆς δραστηριότητος. Παράλληλα μὲ τὰ συζυγικά της καθήκοντα ὄλον της τὸ εἶναι καὶ αἱ ψυχικαὶ δυνάμεις της εἶχον ἀφιερωθῇ εἰς τὴν φιλανθρωπίαν.

Ἦτο ἀκάματος εἰς δραστηριότητα καὶ δὲν ἐκοιμήτο πολλές φορές ἀπὸ τὴν σκέψιν καὶ τὰς φροντίδας νὰ ἴδῃ ὁλοκληρούμενον τὸ ἔργον τοῦ Ἰδρύματος εἰς Ἄνω Γλυφάδαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μυστρά 89, ἧτοι τοῦ Γηροκομείου μας γυναικῶν, παροχῆς προστασίας καὶ στέγης εἰς τὰς ἀπόρους πτωχὰς γράϊας γυναῖκας, τὰς ὁποίας ἡ ἀτυχία, ἡ κοινωνικὴ ἀστοργία καὶ αἱ θλίψεις, τὰς εἶχον ἀποστερήσει ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴν θαλπωρὴν καὶ τὴν προστασίαν πού χρειάζεται κάθε ἄνθρωπος εἰς τὸ γῆρας του.

Ἐφρόντιζε τὰ πάντα καὶ παρακολούθοῦσε τὰ πάντα καὶ ἐστενοχωρεῖτο ἐὰν κάτι ἔστιν καὶ τὸ ἐλαχιστον δὲν ἐγένετο ἀκριβῶς ὅπως τὸ ἐπεθύμει.

Εἰς τὴν ἀκάματον δραστηριότητά της ὀφείλεται καὶ τὸ κύριον ἔργον τοῦ Σωματείου μας: Ἡ δημιουργία τοῦ Ἰδρύματος τοῦ Γηροκομείου γυναικῶν καὶ τοῦ κτιρίου ταν εἰς Ἄνω Γλυφάδαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μυστρά 89.

Καὶ εἶναι σοβαρὸν τὸ ἔργον αὐτό, πού ὀφείλεται εἰς τὴν ιδιωτικὴν πρωτοβουλίαν καὶ εἰς τὰ πενιχρά μέσα τὰ ὅποια διαθέσασιν. Σήμερον εὐρίσκει ἐκεῖ στοργὴν καὶ προστασίαν ἀριθμὸς ἱκανὸς γυναικῶν ἀπόρων καὶ τὸ ἔργον θὰ ἐπεκταθῇ.

Ἦτο γεννημένη ἀρχηγός, εἶχεν ἡγετικά προσόντα καὶ ὅλας μὲ συνεκέντρωνε, μὰς ἐνέπνεε μὲ ζῆλον καὶ μὰς ὠδήγει ὡς συνεργάτας της εἰς τὸ θεάρεστον ἔργον της.

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον καὶ τὸ Σωματεῖόν μας ἔχει ἀπορφανισθῇ. Ἐχασε τὴν Πρόεδρόν της, τὴν ψυχὴν του. Τὸ κενὸν πού ἀφήνει εἶναι δυσαναπλήρωτον.

Ἀλλὰ ἡ ψυχὴ της μὰς προστάζει νὰ μὴν ἐγκαταλείψωμεν τὸν ἀγῶνα καὶ τὸ ἔργον της, ἀλλὰ νὰ τὸ συνεχίσωμεν. Ἔτσι θὰ αἰσθανθῇ ἀγαλλίασιν ἡ ψυχὴ της. Ἡμεῖς αἱ ὑπόλοιποι τοῦ Δ. Συμβουλίου ὑποσχόμεθα νὰ τὸ συνεχίσωμεν μὲ ὅσας δυνάμεις διαθέτομεν.

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη τῆς ἀληθινομένητου Προέδρου μας Μαρίας Παπαμακαρίου.

ΤΟ ΔΙΟΙΚ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΔΡΑΜΑ, Αὐγούστος 1977.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥ

Τὴν παραμονὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Παναγίας ἀπέθανε ἐν τῇ ἀνδρικῇ ξενίᾳ τῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς τῆς Ὑπαπαντῆς Χορτοκοπίου Καβάλας ἐνθα ἐφιλοξενεῖτο ὁ ἐπὶ δεκαετίαν Ἑκκλ. Ἐπίτροπος τοῦ ἐν Δράμᾳ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεολόγος Βαφειδῆς εἰς ἡλικίαν 85 ἐτῶν. Ἐκκηδεύθη ἐν Δράμᾳ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ, ὃν ἐξυπηρέτησεν πιστῶς καὶ ἀνιδιοτελῶς καὶ ἐτάφη εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῆς Κοινότητος Ἀδριανῆς ἐν τῷ οἰκογενειακῷ του τάφῳ. Προεσθάνθεις τὸ τέλος τῆς ἐπαγείου ζωῆς του ἐτέλεσε ἅπατα τὰ ἐκκλησιαστικά του καθήκοντα, καὶ ἐπειδὴ οὐδένα εἶχεν τὰ περιουσιακά του ὑπάρχοντα τὰ διέθεσε διὰ διαθήκης κατὰ τρόπον Χριστιανικὸν διαθέσας διὰ τὸ Γενικὸν Φιλάνθρωπον Ταμεῖον εἰς τὴν Ἑκκλησίαν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος δραχ. τετρακάσας χιλιάδας διὰ τὴν ἀνέγερσιν Ἱεροῦ Ναοῦ ἐν Δράμᾳ.

Τῆς νεκρωσίου Ἱερᾶς Ἀκολουθίας προέστειραν ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ ὁ Ἱεροδίακων Ἀμβρόσιος Α. Νικηφρίδης.

Αἰωνία του ἡ μνήμη.

† Πρωτοερεὺς ΜΙΧ. Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ